

* AVE *

Svečić

MARIA

NOVEMBER 1951.

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA

Svetnik - P. Bazilij ofm	321
Zgodba o vernih dušah - B.P.	323
Frančiškova molitev pred Najsvetejšim	326
Mati deviška - P. Kazimir ofm	327
Novembrska /pesem/- P.K.	329
Smrt... ..	330
Več katoliške vzajemnosti! - F. Slobodnjak.....	331
Naš novi blaženi - P. Odilo ofm	333
Grob... ..	335
Zahvalni dan - P. Aleksander ofm	338
Po kraljestvu križa	340
Maria Goretti - Prevedel P. Odilo	342
Božji mlini... - Dinko P.	344
Lemontski odmevi	346
Kramljanje na zapečku	349

Urejajo in izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah ameriških

Glavni urednik - Editor: Fr. Martin Stepanich OFM
Upravnik - Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

*

Naslov - Address: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois
Telephone : Lemont 873

*

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

*

Naročnina je Tvoj dar slovenskim fantom,
ki se v lemontskem semenišču pripravljajo
na duhovniški poklic.

Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska
družina spominja pri dnevni molitvah, zlasti pri
svetih mašah.

*

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Illinois

*

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers,
Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided
for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Svetnik

Gotovo ste že slišali, ko pravijo včasih: "Vsak je svoje vrste svetnik!" In kadar ga kdo prav pošteno polomi, pravijo drugi posmehljivo: "Ta je pa lep svetnik!"

Res je vsak izmed nas svojevrsten svetnik. Eden jaše tega konjička, drug onega; enemu je to povolji, drug se istemu smeje... Vedno je bilo tako na svetu in vedno bo. Kakor se spreminja vreme in sledi soncu dež in poletju jesen, tako so različni tudi ljudje. Vsak ima svoj obraz in značaj.

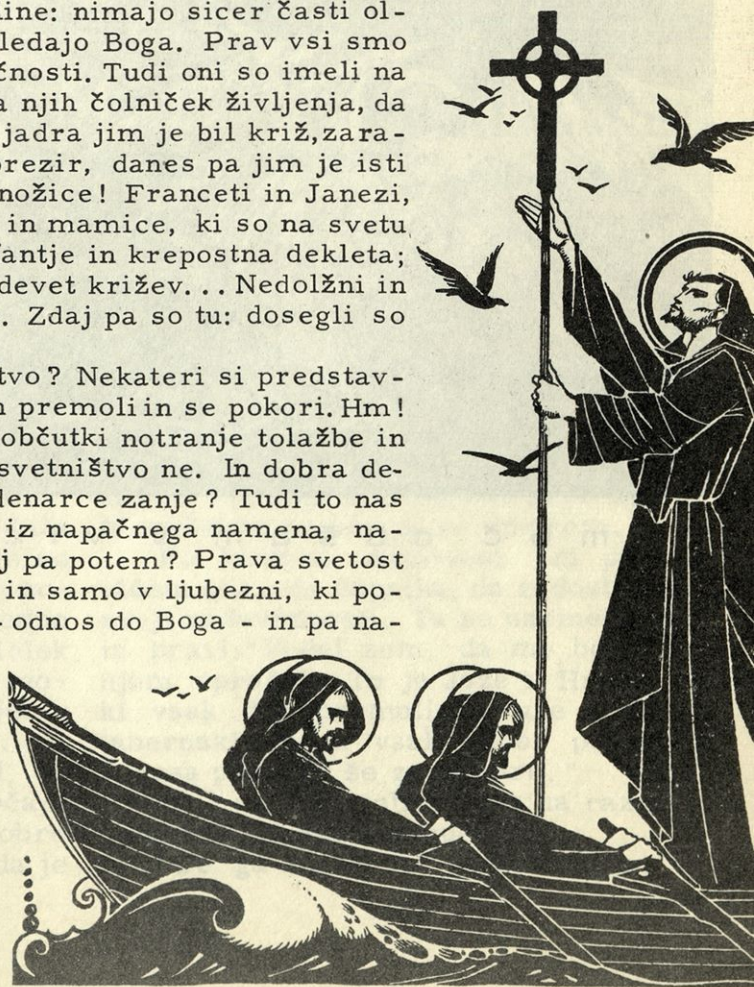
Eno pa je lastno vsem ljudem: hrepenenje po sreči. Pa mi povejte nekoga, ki ne želi biti srečen! Le srečo iščejo mnogi tam, kjer je našli ne bodo, celo v grehu. Prava sreča je le pri Bogu in naselila se bo v naše srce, če se bomo zares vselej trudili služiti svojemu Stvarniku.

Služiti Bogu! Oho, to je pa že drugo svetništvo kot ono, ki sem ga omenjal zgoraj! Saj res, saj poznamo celo vrsto svetnikov božjih, ki so nam zgled, kako je treba iskati srečo. In vse polno je še drugih, ki smo jih poznali in so že odšli iz solzne doline: nimajo sicer časti oltarja, a vendar so svetniki in gledajo Boga. Prav vsi smo kandidati za njihovo družbo v večnosti. Tudi oni so imeli na svetu težave, a molitev je vodila njih čolniček življenja, da so zaman butali vanj valovi. Za jadra jim je bil križ, zaradi katerega so prenašali celo prezir, danes pa jim je isti križ v veselje. O, veličastne množice! Franceti in Janezi, Tončke in Maričke... Otročički in mamice, ki so na svetu skrbele za svoj drobiž; močni fantje in krepostna dekleta; starčki, ki so nosili osem ali devet križev... Nedolžni in oni, ki jim je kes opral grehe. Zdaj pa so tu: dosegli so srečo, po kateri so hrepeneli...

V čem pa je pravo svetništvo? Nekateri si predstavljajo za svetnika onega, ki ves dan premoli in se pokori. Hm! To še ne bo prava mera. Kaj pa občutki notranje tolažbe in sladkosti? To so darovi božji, a svetništvo ne. In dobra dela, saj nekateri zmečejo težke denarce zanje? Tudi to nas lahko vara: lahko so napravljena iz napačnega namena, napačna ali želje po hvaležnosti. Kaj pa potem? Prava svetost je v ljubezni! Da, v ljubezni in samo v ljubezni, ki potem uravnava tudi našo molitev - odnos do Boga - in pa naša dobra dela - odnos do naših sopotnikov po solzni dolini.

Kdor še ni začel, naj gre kar brž na delo! Vsak izmed nas more in mora postati svetnik!

P. Bazilij ofm

P o m o č d u š a m v v i c a h .

Zgodba o vernih dušah

B. P.

Pater Valentin je odšel na od-
dih v prijazno vasico. Tu je
župnikoval njegov bivši katehet in
dobrotnik, ki mu je nekoč pripomo-
gel do redovniškega poklica. Prihod
katerega koli duhovnika je za vašča-
ne dogodek, ki jih spravi več ali
manj iz ravnovesja. Tako je bilo tu-
di v naši župni cerkvi naslednji dan
nekoliko več molilcev kot navadno.
Gospod župnik je maševal pri stran-
skem oltarju, običajno službo božjo
pa je vršil p. Valentin. Pa pustimo
njemu samemu besedo!

K obhajilu je pristopilo tisti dan
nekaj žena in otrok. Med njimi sem
zagledal tudi starega sivolasega mo-
ža, čigar obličje je izražalo nekaj
nadzemskega, ko je zrl z živo vero,
z velikim spoštovanjem in iskreno
ljubeznijo na sveto hostijo, dokler
mu je nisem položil na jezik. Bil
sem ginjen, saj sem se srečal z ev-
haristično dušo, ki na vsakega ver-
nega človeka napravi globok vtis.

Moja zahvala po maši je bila
daljša kot navadno. A kako sem se
začudil, ko sem pri odhodu iz cer-
kve zagledal starega moža še vedno
klečati na prejšnjem mestu. Molek
je imel ovit okoli roke, a ga ni mol-
lil. Njegov pogled je bil obrnjen v
tabernakelj. Mene ni niti opazil.

Po zajtrku sem odšel v gozd, da
sam zmolim brevir in se okrepčam
v svežem gorskem zraku. Čez dobro
uro sem se vrnil in zvedel, da je

odšel župnik previdet umirajočega.
Sklenil sem, da opravim uro mo-
litve pred Najsvetejšim. V svoje
veliko začudenje najdem svojega
neznanega znanca še vedno nepre-
mično klečati na istem mestu. Nekaj
časa sva molila skupno. Ko je odbi-
lo pol desetih, se je mož dvignil in
mirno zapustil cerkev.

Saj nisem mogel drugače: moje
misli so bile ves čas pri starem
možu, ki prav gotovo ni študiral, ni
bral duhovnih knjig in ni poznal kake
posebne asketične izobrazbe, pa je
vendar dolge tri ure brez pomoči
knjižice ali molka s tako zbranostjo
molil Jezusa v najsvetejšem Zakra-
mentu. Priznati moram, da sem
duhovnik, da z vso dušo ljubim Go-
spoda, tri ure take molitve pred ta-
bernakljem pa skoraj ne zmorem.

Po končani molitveni uri poi-
ščem gospoda župnika, da zadostim
svoji radovednosti. Ta se nasmehne
in pravi: "Vedel sem, da me boš o
njem vprašal. To je Jože s Hriba,
ki vsak dan premoli tri ure pred
tabernakljem in vsak večer pride
Jezusa počastit še za pol ure."

"Ali pa ima toliko časa na raz-
polago?" vprašam začudeno.

"Če ga nima, si ga pa vzame."

Ima veliko posestvo, ki ga vzorno oskrbuje s svojo sestro. Je kakor sveti Izidor in ima prav takšen božji blagoslov."

"In koliko časa živi ta moštako življenje?" sem radoveden.

"O, že veliko let," odvrne gospod župnik, "in ko je izšel dekret Pija X., pristopa vsak dan tudi k svetemu obhajilu. Vesel sem, da ga imam v svoji fari, kajti njegov zgled in njegova molitev prinašata blagoslov vsem faranom."

"Ali je bil vedno tak?"

"Nikakor," pravi gospod župnik. "Naj ti povem njegovo zgodbo tako, kot mi jo je pripovedoval Jože sam! Razmere v moji župniji so ti tuje, obljubiti mi pa tudi moraš, da boš molčal, dokler mož živi."

"Prav rad," mu molče ponudim desnico.

"Jože je postal velik častilec najsvetejšega Zakramenta po neki stavi. Takole mi je sam pripovedoval..."

*

V svojih mladih letih sem bil vojak. Molil nisem posebno rad. Bil sem srednje vrste veren človek. V cerkev sem hodil, ker je bila to pač moja dolžnost. Imel sem bogaboječe starše. Poštenje je več vredno, kot vsi zakladi sveta, je naju s sestro učil moj oče. Mati je vedno naročala, da ne smeva nikoli pustiti reveža brez božjega daru od hiše, da morava podpirati cerkev, da morava večkrat dati za sveto mašo in da en krivičen vinar deset pravičnih sne. Ne sestra in ne jaz se nisva poročila, zato gospodariva še danes sama. Lastna skušnja naju je naučila, da so nauki najinih staršev zlatonosni, da prinašajo srečo in blagoslov. Vzgojena sva bila pametno. Strahov nisva poznala. Vedela sva, da je Bog gospodar živih in mrtvih, da nihče - ne strah, ne mrtvi, ne hudobni duh - ne more škodovati

človeku, ki ima čisto vest, pa četudi bi moral stokrat opolnoči na pokopališče.

Nisem imel še treh križev, ko sem konec avgusta gnal na semenj dva para volov. Prodal sem dobro, kupil druga dva para, pa mi je še ostalo dokaj cvenka v žepu. Bil sem dobre volje in sem si privoščil polič vina. Vkrčmi sem našel mnogo starih znancev in kmalu smo bili v živahnem razgovoru. Mimogrede je nekdo omenil staro zgodbo o duhovih in strahovih, ki se je nekoč baje dogodila v sosedni župniji. Odločno sem ga zavrnil, da sem bil že veliko in ob vsaki uri na cesti in na samem, pa še nikoli nisem videl nič podobnega. Za odgovor sem dobil prezirljiv smeh, češ zanikati je lahko pri čaši vina v gostilni.

"Stavim," pravi dotični, "da si ne upaš biti v cerkvi od desete pa do druge ure po polnoči v noči med praznikom vseh svetnikov in vernih duš!"

To me je razdražilo. Pomolim mu desnico rekoč: "Staviva za sodček piva!"

"Velja!"

Med križi je mir in sveti molk...

Udarila sva v roke.

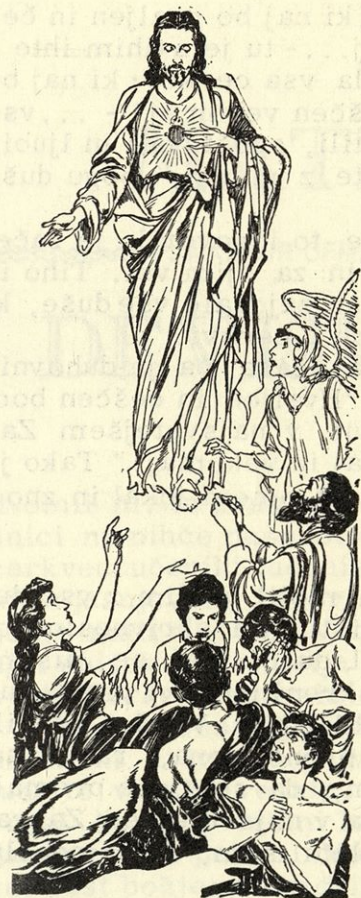
"Samo da nihče ne izve o tej najini stavi, drugače mi bo gospod župnik še levite bral!"

Vse priče so obljubile molk.

Na poti domov me je v duši nekaj težilo. Zdelo se mi je, da je ta stava norčevanje iz božjih reči, a preklicati je nisem mogel in tudi ne hotel. Bal se nisem ničesar, ker nisem verjel, da hodijo verne duše nazaj in delajo pokoro tam, kjer so grešile. Možje, ki so bili pri najini stavi, so trdno molčali in čakali izida.

Ker sem spal na skednju, tudi sestri ni bilo treba povedati ničesar. Na večer pred vernih duš dnevom smo odmolili tri rožne vence: enega za verne duše, drugega za starše in tretjega za prijatelje in znance. Kako vesel bom jutri zjutraj, ko bo ta neumna stava že končana, sem si mislil, in odšel k počitku. A le za tako dolgo, da je pospala vsa hiša. Potem sem zlezal kot tat tiho iz skednja in se napolil proti cerkvi.

Brez težave sem našel ključ in vstopil v svetišče, ki je bilo temno. Le večna lučka je skrivnostno obsevala tabernakelj. Naredil sem poklon po vseh predpisih natančno in spoštljivo, pokleknil v zadnjo klop ter začel moliti rožni venec. V cerkvi je vladala popolna tihota, le cerkvena ura je enakomerno tikala svoj: tik, tak. Ko je bila prvokrat, sem spoznal, da sem prišel nekoliko prezgodaj. Nič ne de, sem si mislil, bom zato več molil. Proti polnoči se me poloti neka čudna utrujenost. Ni me zeblo in zaspan nisem bil. A bilo mi je, kakor da mi hoče ohrometi vse telo pred nečem neznanim in tujim. Hitro vstanem in stopim po cerkvi gor in dol in s tipanjem dospem do vrat, ki vodijo na kor. Bom bolje videl, si mislim, zlezem po stopnicah in pokleknem v prvo klop. Komaj sem zmolil desetko, že se me zopet poloti ona čudna ohromelost...

Presveto
Srce
Jezusovo,
usmili
se
vernih
duš
v vica!

V istem hipu bije ura polnoči. Pogledal sem proti velikemu oltarju in videl, da gore vse sveče. In v tej polsvetlobi sem spoznal, da je cerkev polna ljudi. Za razmišljanje ni bilo več časa. Že sem zagledal duhovnika na prižnici. Njegov obraz je zabilisala senca. Govoril je počasi, razločno, ne preveč glasno, a vendar tako, da sem razumel vsako besedo.

"Moje ljube, uboge verne duše! Danes smo se tukaj zbrali z dovoljenjem božjega Srca Jezusovega, ki naj bo hvaljeno in češčeno na vekomaj!..." je govoril. Postal je nekoliko in vsi ljudje v cerkvi so z ihtočim glasom in z vso iskrenostjo odgovorili: "Hvaljeno in češčeno bodi vekomaj!"

Duhovnik pa je nadaljeval: "Mi se hočemo pokoriti in zadostiti, da smo v življenju Jezusa v najsvetejšem

Zakramentu, ki naj bo hvaljen in češčen vekomaj... - tu je s tihim ihtenjem ponovila vsa cerkev; ki naj bo hvaljen in češčen vekomaj! - ... vse premalo častili, spoštovali in ljubili. O, jokajte z menoj, uboge duše v vicah!"

Komaj je to izgovoril, je začel jokati sam in za njim vsi. Tiho in skrivnostno so zajokale vse duše, ki so bile zbrane v cerkvi.

Čez nekaj časa pa je duhovnik zopet molil: "Hvaljen in češčen bodi Jezus Kristus v najsvetejšem Zakramentu zdaj in vekomaj!" Tako je molil desetkrat, potem jokal in znova začel...

Jaz sem molil z njim z vso dušo. Toda tisti tihi skrivnostni jok mi je rezal dušo. Bal se nisem, saj se ob iskreni molitvi vedno čuti Gospodova bližina. Vendar je bila moja duša prenovljena, razorana. Spoznal sem, da sem vse premalo častil Jezusa v najsvetejšem Zakramentu in sklenil sem, da se poboljšam.

Ko tako razmišljam, bije ura,

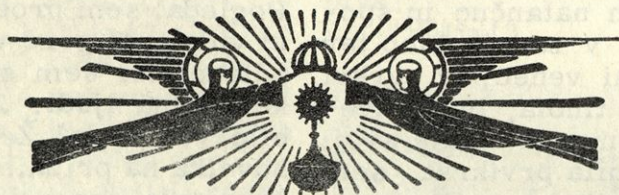
katere dotlej nisem slišal. Pogledam po cerkvi - bila je zopet temna in prazna. Malo strah me je hotelo biti, pa sem se spomnil Jezusa v tabernaklju in sem si mislil: pri Njem se ti ne bo zgodilo nič hudega. Tudi ohromelost je minila. Z lahkoto sem ostal v cerkvi do določene ure. - Od takrat pa sem začel živeti in moliti tako, kot živim in molim danes...

*

"Tako mi je pripovedoval Jože," je končal župnik.

"Ali mu niste rekli, da so bile to le sanje?" sem pvrašal.

"Seveda sem mu povedal, toda mož se ni dal prepričati. Rekel je, da dobro ve razločevati sanje od resničnega doživetja tiste noči. Nisem se hotel prerekati z njim. So pač božjemu usmiljenju mogoča vsa sredstva, da pokaže veličino svojega bivanja v najsvetejšem Zakramentu in da si pridobi duš, ki bi ga tu na zemlji častile in živele sveto. In Jože je res taka evharistična duša," je končal župnik najin razgovor.

Molimo Te, Najsvetejši
Gospod Jezus Kristus
Tu in po vseh tvojih
cerkvah, ki so po
celem svetu, in te
slavimo, ker si po
svojem svetem križu
svet odrešil

Molitev Sv. Franciška
Asiškega pred
Najsvetejšim

MATI

~~~~~P. KAZIMIR OFM~~~~~

DEVIŠKA

dvomil ni. In prav zato, ker tej resnici ni nihče nasprotoval, je razni cerkveni učeniki tudi niso dokazovali in pojasnjevali, kakor so na primer božje materinstvo. Vendar pa je iz njih spisov vsa stoletja jasno, kaj je sveta Cerkev verovala.

Šele v šestnajstem stoletju je nesrečni krivoverec Martin Luter tudi to versko resnico o Mariji zavrgel in jo v večini luteranstvo še danes taji in pobija. Mariji je odrekel čast božjega materinstva in tako tudi čast devištva. Prav zaradi Marije protestantje še danes neprestano napadajo katoličane. Ne taje, da je Jezus Bog in da je Marija Njegova mati. A samo mati Jezusa kot človeka. Po njih je Marija kot vsaka druga mati, torej o njenem devištvu po Jezusovem rojstvu ni govora.

Pri svoji zmoti se opirajo na besede svetega pisma, ko govore o rojstvu Jezusovem v Beltehemu, da je Marija "porodila Sina prvorojenca". Po teh besedah, pravijo, moramo sklepati, da je za Jezusom imela še več otrok. Če pa drži to, je ne moremo imenovati Mater božjo in ne deviško.

Da protestantski dokaz ne drži in je njih sklepanje zmotno, je jasno samo po sebi. Katoličani priznavamo, da beseda "prvorojenec" more privedi na mnenje o večjem številu

V latinskem izvirniku litanij se ta naziv glasi "Mater inviolata". Vslovenščini bi dobesedno prevedeno rekli "Mati neoskrunjena". Tako so ga prevedli tudi drugi narodi, v kolikor so mi bili pisatelji na razpolago. A iz razlag prejšnjih treh nazivov je jasno samo po sebi, da je slovenski prevod še najbolj posrečen izmed vseh in najlepše pove, kaj so sestavljavci litanij z njim hoteli povedati Mariji.

Naziv nam hoče povedati, da je Marija ostala prav vse življenje do smrti, tudi po svojem božjem materinstvu, "Mati deviška". Torej Mati in Devica, da je tudi "po porodu čista ostala," kakor molimo v molitvah po litanijah o božičnem času. "Vedno Devica", se tolikokrat ponavlja v vsem našem bogoslužju, v besedilu mašnega obreda na njene praznike in v raznih drugih cerkvenih molitvah.

Da je bila Marija "Mati deviška" vse življenje, so verovali vsi kristjani kot versko resnico vse do šestnajstega stoletja. Nihče o tem niti

otrok. Toda ta beseda še ni nikak dokaz za protestantsko trditev. Po besedi "prvorojenec" se namreč da prav enako sklepati, da je hotel s tem evangelist povedati, da pred Jezusom ni bilo drugih otrok; da je torej njen prvorojeni ne glede na to, ali je imela še druge za njim.

V tem pomenu govorimo o prvorojencu v vsakem zakonu tudi v našem vsakdanjem življenju. Ko zakonski par dobi prvo dete, pravimo: "To je njun prvorojenček!" S tem hočemo povedati, da je to prvo dete in niti ne mislimo, niti ne vemo, če bo temu sledilo še več bratcev ali sestrà. Tudi hočemo v navadnem govoru s tem pač izraziti veselje in srečo zakoncev pri prvem otroku, ki so si ga vendar tako želeli.

Torej je jasno, da dokaz luteranov ne drži in je njihova trditev zidana brez podlage. Prav ta beseda govori bolj proti njih krivi zmoti, kakor pa zanjo.

Poleg te besede radi jemljejo protestantje v dokaz še drugo. Sveto pismo namreč govori o Jezusovih "bratih". Toda tudi ta beseda ne potrjuje njihove trditve. Saj imamo v svetih knjigah več mest, ki govore o bratrancih in sestričnih, a imenuje jih brate in sestre. Tako je na primer predlagal Abraham Lotu, naj se ločita, da ne bo med njima prepira, "ker sva brata". Vemo pa, da

si nista bila brata. Tudi vemo, da se je v hebrejskem jeziku na splošno rabila beseda brat za vse bližnje sorodnike. - Pa saj še danes radi uporabljamo besedo "brat" v zelo širokem pomenu. Člane istega naroda imenujemo brate, enako člane iste organizacije. Prvi kristjani so se vsiklicali za brate in sestre. Kaj bi bilo pravilno, če bi hotel kdo iz tega dokazovati rodno bratstvo?

Iz vsega tega je jasno, da je dokazovanje luteranov ne samo enostransko, temveč tudi zmotno. Z njim ne dokažejo ničesar in ne ovržejo vere vsega krščanstva dolgih petnajstih stoletij. Ta pa govori, da je bila Marija "vedno Devica" in je tudi "po porodu ostala", da torej ni imela drugih otrok.

Pa saj to potrjuje tudi že sama krščanska pamet, vse razumevanje božjega učlovečenja in odrešenja, vse pojmovanje Marijinega božjega materinstva in njenega sodelovanja z odrešenjem človeškega rodu. Pa o tem smo razglabljali že pri ostalih nazivih.

Bog Sin sam je hotel za Mater "Mater milosti božje"; "Mater prečisto", "brezmadežno", "nedolžno", "brez madeža spočeto"... In po našem pojmovanju svetosti si te božje Matere sploh ne moremo misliti, da bi mogla poleg Boga-človeka roditi še več zemskih, grešnih otrok. Saj je dala kri in telo učlovečenemu Sinu neskončnega Boga.

Luterani trdijo, da verujejo v Boga in v učlovečenega Sina po Mariji. Zato je naravnost nerazumljivo, kako morejo o Mariji verovati tako zmoto. Že pojmovanje Boga in vera v Odrešenika bi jim morala govoriti proti. Kaj ni čast božjega materinstva sama dovolj velik dokaz, v kako veliki zmoti so? Če Sina-človeka časte po božje, kako morejo Njegovi Materi odrekati vsako češčenje? Kdo more častiti sina, pa obenem zavreči njegovo mater? Saj se že na-

K Mamici
molita...

ravna človeška pamet temu upira.

Iz vsega je jasno, da je morala biti vera svete Cerkve in vsega krščanskega sveta skozi dolgih petnajst stoletij edino pravilna in globoko utemeljena v bistvu krščanstva.

Čemu pa vse to dokazovanje? Saj vsi katoličani trdno verujemo vse, kar nas uči o Mariji sveta Cerkev. Prav zato, ker moramo imeti zlasti v Ameriki za svojo vero tudi dokaze. Živimo sredi luteranov, smo z njimi skupaj v tovarnah, pisarnah, smo si sosede, morda celo prijatelji. Prišli smo z njimi v pogovor o veri in so nam govorili, kako zmotno verujemo in da je prava njih vera. Zlasti pogosto smo slišali mnenja o našem Marijinem češčenju, morda celo zgoraj omenjena dokazovanja.

Da, mi vse trdno verujemo. Toda ravno to dejstvo nas sili, da smo o vseh svojih verskih resnicah dobro poučeni. Tako lahko branimo svojo

vero, obenem pa dokazovanju drugogvercev ne zapademo ter nimamo verskih dvomov, ki bi slabila našo vero. Zato je pa potrebno, da smo tudi o resnici Marijinega vednega devištva dobro poučeni, da jo imamo tudi samo zase dobro z dokazi podprto. Če izgubimo Marijo kot svojo nebeško Mater, kaj smo drugega, kot duhovne s'ote - brez Matere, ki nam je v duhovnem življenju tako potrebna, kakor je potrebna mati v našem telesnem življenju.

Koliko nam torej pove naš novi vzklik Marijinih litanij! Z njim vsakikrat izpričujemo svojo vero v njeno vedno devištvo in jo kot tako tudi počastimo. Z njim ji zadostujemo za krivico, ki ji jo delajo naši bratje po krščanstvu, protestantje raznih ločin. Marija nas je vesela, ko sliši naš proseči klic: "Mati deviška, prosi za nas!"

Novembrska

Cvetke grobovom nesimo,
kjer naši prijatelji spe,
lučke jim zlate prižgimo,
da bo jim veselo srce.

S solzami grobove rosimo:
za rajne tolažba bo to.
Za dušice verne molimo,
da k Bogu dospejo v nebo...

P.K.

Smrt...

Smrť slikajo navadno zelo neprikljivo:

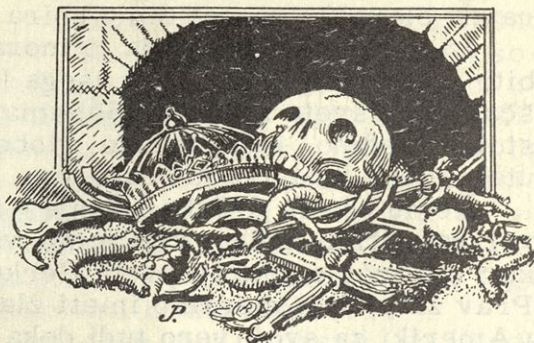
Brez ušes! Saj smrt ne poslušā nobenih prošenj. Ne moreš je nagniti do usmiljenja ne s kričanjem in ne z glasnim jokom.

Brez oči! Da se učimo: Smrt se ne ozira na nobeno osebo, naj bo mlada ali stara, uboga ali bogata.

Koso drži v rokah! V dokaz, da kot kosa kosi vse, kar pride pod njeno rezilo: travo, pa naj bo velika ali nizka, suha ali cveteča. Nobeni bilki ne prizanese, kot tudi smrtna kosa ne prizanaša: poseka, vrže ob tla, pobije vsakega človeka brez ozira na starost, mladost, bogastvo in čast.

Ob nogah smrti lahko vidiš po-teptane in razbite kraljevske krone, vladarska žezla in kardinalske klobuke, generalske palice, lopate in sekire, kladiva in pluge. Vse leži pomešano na tleh pred nogami kraljice smrti. Pred nogami smrti doživljajo svoj poraz vse postave, ki so jih skovali ljudje.

Sveti Janez Evangelist je v svojem

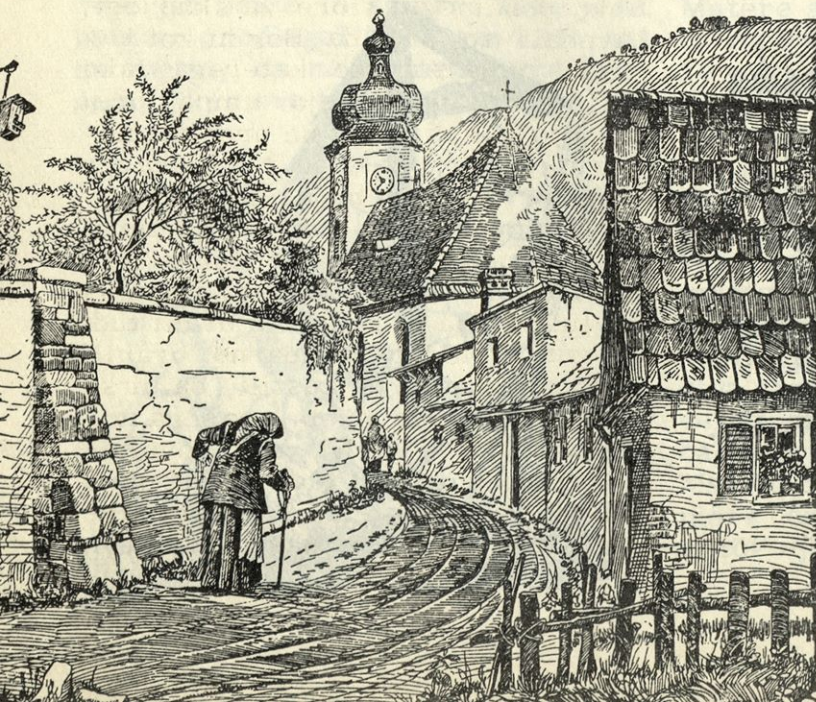
»Bil sem enkrat — in vse je trepetalo pred mojo močjo.«

skrivnem razodetju videl, kako je jezдила smrt na iskrem konju preko vse zemlje in povsod napravila strašno opustošenje. V naših časih pa je smrt postala z nami vred še bolj moderna in napredna: vozi se po vlakih, zna voziti avto, preobleče se v pilota in sede za volan letala... Včasih se zdi, da je čisto zmešana in tako divja, da je groza. Seveda: ker nima ušes in je gluha, ker nima oči in je slepa, ker nima možganov in je zmešana. Pa še koso ima v rokah. Gorje koso dati v roke slepcu!

Bodimo torej pripravljeni, ker ne vemo ne ure, ne dneva, kdaj pride poslanka božja: smrt...

ZADNIKRAT V CERKEV...

“Dan za dnem sem hodila to pot, dolga desetletja. V hiši božji sem iskala tolažbe za svoje križe in vselej sem jo našla. Zdaj ne bom mogla več: noge nočejo ubogati, sapa mi pojema... Zadnjikrat se odpravljam sama po poti, da vzamem slovo od ljubljene cerkvice. Prihodnjič me bodo nosili... Komaj že čakam božjega klica...”

Če kdo, potem bi morali mi katoličani poznati malo več vzajemnosti. Vsaj mi bi morali biti nekako utelešeno pravilo: Vsi za enega in eden za vse! Saj mi v prvi vrsti predstavljamo skrivnostno Telo Kristusovo, vojskujočo se Cerkev na zem-

nalaga ljubezen do bližnjega. To velja posebno še o onih, ki so že na lastni koži čutili bič rdečih valptov, pa so po dobroti zapadnih bratov in sestrà v Kristusu prišli zopet pod svobodno sonce, zdaj so pa pozabili na preostale... Ne, to ni krščansko,

Več katoliške vzajemnosti

lji, katere člani smo po milosti božji. Ta naša vzajemnost bi morala daleč prekašati ono med udi fizičnega telesa, ki je že sama po sebi tako čudovita. Narava bi vendar ne smela tekrovati z nadnaravo, nagon z milostjo.

In vendar katoliške vzajemnosti tako silno pogrešamo. Zlasti naše dni, ko je tako krvavo potrebna. Koliko naših bratov in sestrà v Kristusu ječi v trdi sužnosti brezbožnega oziroma protibožnega komunizma. Mnogi so že z mučeniško krvjo zapečatili svoje versko prepričanje. A mnogo jih te trde preizkušnje ni prestalo. Klonili so, ali klonejo. Samo po svoji krivdi? Mirno lahko trdim, da tudi po naši, ki nam še sveti sonce verske svobode. Namesto, da bi molili zanje, se zanje žrtvovali, dvigali svoj glas v obrambo njihovih pravic, smo tako čudovito hladno sprejemali njihove obupane klice: Usmilite se nas vsaj vi, naši bratje in sestre v Kristusu, usmilite se nas!...

O, kako bodo tudi brezbrizni enkrat debelo gledali, ko jim bo predložen življenjski račun o njihovih socialnih dolžnostih, ki jih niso poznali, o dolžnostih, ki nam jih

F. SLOBODNJAK

niti človeško!

Pa pravijo ljudje v svoj izgovor: Kaj morem jaz pomagati! - Vsak more in mora pomagati, če noče igrati vloge odrezanega uda skrivnostnega Telesa Kristusovega!

Nedavno sem bral, kako so proti koncu vojne nemški brambovci, starejši in preudarni možje, ki so videli poraz pred seboj, začeli moliti. In sicer: da bi vodilne može pamet srečala. Eni so si izbrali Hitlerja, drugi Stalina, zopet drugi Churchilla itd. Zavedali so se, kaj lahko posamezni store za skupnost. Zavedali so se, da Bog ni kot kak svetni mogotec, do katerega take prošnje niti ne pridejo, ampak prej izginejo v koš. Bog ne presliši nobene prošnje. Zato je čisto prazen izgovor: Kaj morem jaz storiti!

A nam je treba tudi več na zunaj vidne vzajemnosti. Skrivnostno Telo Kristusovo, sveta Cerkev, je namreč tudi vidna družba. Ko bi mi tudi na zunaj vedno solidarno branili svoje pravice in ne pustili, da bi se protesti svetega očeta, našega vidnega poglavarja: "Ni vam dovoljeno!" razjeknili kot glas vpijočega v puščavi! Mislím, da bi se potem ne upali tako delati z našimi brati in

Poznate te tri, zbrane na mirovni konferenci? Ko bi za Stalina, Roosevelta in Churchilla več molili, bi danes svet drugače izgledal...

sestrami po veri. Pred maso imajo tudi taki strah, ki ga pred Bogom nimajo.

Berem, da so angleški katoličani vzajemno naslovili na svojo vlado zahtevo: Nobenega posojila Titu, dokler ne odpre svojih ječ in ne izpusti na svobodo zadnjega Bogu in Cerkvi zvestega duhovnika in laika! - Sicer so angleški katoličani v znatni manjšini, a jih je vendar nekaj milijonov in vlada jih ne more preslišati, pa četudi bi sedela na ušesih. Saj gospodje se boje, da bi ti milijoni pri prihodnjih volitvah temu ali onemu lahko spodnesli stolček...

Sem radoveden, kdaj bo katoliška Severna Amerika stavila tako zahtevo svoji vladi, ki je nasproti Titu še velikodušnejša kot angleška. In severnoameriških katoličanov je nad dvajset milijonov. Če ti vzajemno dvignejo svoj glas in zahtevajo od vodstva: Nobenega dolarja Titu, dokler od Boga zajamčeno svobodo v suženjske verige vklepa!... pa bi vlada hitro vedela, koliko ura bije. In če ne, naj bi si katoličani to dobro zapomnili za dan obračuna -

volitev.

Če se ameriški katoličani kot celota doslej niso v tisti meri zavedli kot angleški, je dolžnost slovenske katoliške javnosti, jo na to opozoriti. Nedvomno mora biti izžeta in sestradana Evropa Ameriki hvaležna za njeno ogromno materialno pomoč. Tudi katoliška Amerika se je po svoji organizirani dobrodelni centrali N.C.W.C. sijajno izkazala in se še izkazuje. A naj več, da je krik zaslužjenih duš po pomoči silnejši, kot pa krik sestradanih želodcev. Naj tudi tega ne presliši!

Bodi med našimi ameriški listi AVE MARIA prva, ki dviga glas za to vzvišeno katoliško vzajemnost! Prepričan sem, da ne bo ostala osamljena. Že samo veselo oznanilo, da so svobodni bratje in sestre onkraj morja na delu za njihovo osvobodjenje, bo zaslužjenim trpinom dalo novega poguma k odporu do zmage njihove pravične ter božje pravde.

Tedaj: Več katoliške vzajemnosti!

November 1951.

Po raznih virih
p.Odilo ofm

NAŠ NOVI BLAŽENI

RIM: Prenos ostankov bl.Pija X. ob priliki proglačitve blaženim.

Pomilujem svojega naslednika," je rekel Pij X. spomladi leta 1914. kardinalu Merry de Val-u. "Ne bom tega dočakal, in videl, toda resnica je, da prihaja strašni svetovni prelom vedno bliže in bliže..."

Meseca julija istega leta se je moral vršiti svetovni evharistični kongres v Lurdu. Vsaka dežela je poslala svojega zastopnika, celo Japonska in Kitajska.

Tri tedne pred kongresom je bil izvršen umor v Sarajevu, ko sta bila ustreljena nadvojvoda Ferdinand in njegova žena. Papež je bral vojno napoved avstrijske vlade Srbiji. In začela se je tragedija. Videl je strašno katastrofo, ki je grozila vsemu svetu. Papeški nunciji po glavnih mestih vseh držav so bili obveščeni takoj, naj store vse, kar je sploh mogoče storiti, da bi preprečili vojno. Toda papež je kmalu spoznal, da so vsi naporji v tem pogledu brezuspešni. Svet hoče v pogubo. "V starih časih bi bil papež zmožen ustaviti strahovito klanje, toda zdaj sem brez moči," je rekel tedaj žalostno Pij X.

Evharistični kongres v Lurdu se je vršil z vsemi slovesnostmi od 22. do 26. julija, skoraj mesec dni po prvotnem načrtu. "Svoje življenje bi rad dal, če bi mogel prepre-

čiti vojno," je izjavil papež poln očetovske bolečine. Zastopniki avstrogrske monarhije so prišli k njemu in ga v cesarjevem imenu prosili, naj blagoslovi združene nemške in avstrijske armade. Nekaj časa je žalostno gledal odposlance. Potem je papežev obraz zalila rdečica v globokem gnevu in bridkih skrbeh. "Ne!" je odgovoril odločno, "Blagoslavljam mir in ne vojno! Toda blagoslavljam vse svoje sinove brez razlike, ki bodo v tem prisiljenem pohodu trpeli in umirali!..." Tak je blagoslov poglavarja svete Cerkve! In koliko so sovražniki božji pisali in govorili med in po prvi svetovni vojni (isto se je ponavljalo v našem času!), da je papež blagoslavljal orožje, da bi bruhalo več nesreče. Hudobija pekla je taka izmišljotina! V nobeni knjigi blagoslovov katoliške Cerkve ni besedila za blagoslov orožja!

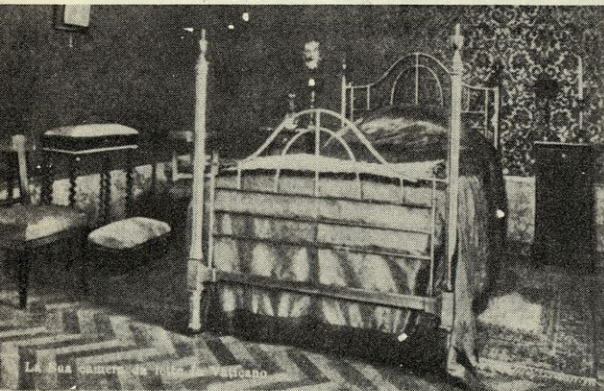
Na praznik Marijinega vnebovzvetja dne 15. avgusta 1914. se papež ni dobro počutil, toda opravil je sveto mašo in je tudi sprejemal v avdienco. Skupina Amerikancev je bila zadnja, ki je videla njegov očetovski smehljaj.

Tri dni pozneje je tožil, da mu je slabo in prihodnjo noč je zelo oslabil. Okrog poldneva 19. avgusta

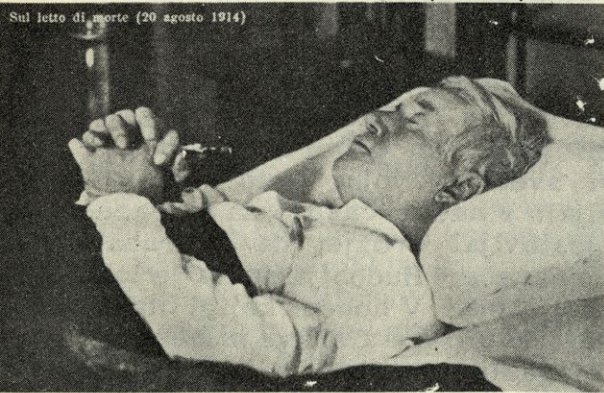
K SLIKAM: Pij X. pri delu

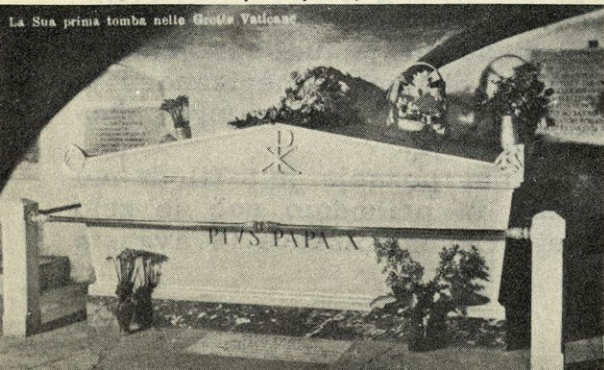
Njegova spalnica, kjer je tudi umrl

Naš blaženi nekaj minut po smrti

Tu je Pij X. počival do proglasitve

je imel visoko vročino in je bil popolnoma brez moči. "Naj se zgodi božja volja," je ponavljal bolnik. "Mislim, da je z menoj pri kraju. Bog mi hoče v svoji dobroti prihraniti pogled na grozote Evrope, ki bo uničena..."

Še isti večer je začel sveti oče umirati. Prišel je kardinal Merry de Val in zbrali so se ostali kardinali. Papež je ležal malo dvignjen na blazinah in je težko dihal. Na vzglavju je ležal srebrno-koščen križ. Dve papeževi sestri - tretja je medtem umrla - in nekaj nečakinj je klečalo ob postelji. Ob vzglavju je stal usmiljeni brat, papežev bolniški strežnik. Na drugi strani postelje so klečali kardinali in komaj zadrževali solze.

Ko je papež videl priprave za podelitev poslednjih zakramentov - na mizo so postavili križ in dve sveči - je vprašal kardinala Merry de Val-a, če je res prišel čas za to. Ko mu je kardinal z bolestjo pritrnil, je rekel papež: "V rokah božjih sem, opravite takoj obrede!" Nato je prejel odvezo, sveto popotnico in zakrament svetega poslednjega olja. S težavo se je bolnik trudil, da bi bil z duhom prisoten. Vse obrede je izvršil kardinal Merry de Val. Ko je končal, je padel kardinal na kolena in bridko zajokal. Nato so vsi okoli klečeči slišali papežev glas: "Popolnoma se odpovem sam sebi!" Potem je Pij X. sam odgovarjal pri molitvah za umirajoče z glasom, ki je postajal vedno slabotnejši, tišji.

Naenkrat je začel zvoniti veliki zvon pri Sv. Petru: v znamenje, da se sveti oče bori s smrtnimi težavami. V vseh rimskih cerkvah so se zbrali verniki in molili za umirajočega očeta. Ljudstvo se je zbiralo na trgu sv. Damaza. Bridkost se je odražala na njih obrazih. Tisoči so klečali pred Najsvetejšim v baziliki sv. Petra.

Čudovit je bil pogled na umira-

jočega svetniškega papeža: njegova siva glava je mirno počivala na blazinah. Oči so bile široko odprte, mir je odseval iz njih. Po obrazu je bil razlit lahen smehlaj, ki ga je spremljal vse življenje. Vse papežev obnašanje je kazalo lahek pogled v obličje smrti.

Nekaj po eni uri po polnoči, dne 20. avgusta je bolnik široko odprl svoje oči in zdravnik je opazil, da se njegove ustnice premikajo. Pa-

pež se je trudil, da bi nekaj povedal in zdravnik se je sklonil k njemu. Nenadoma pa se je umirajočemu povrnil govor. Poslednje besede velikega Pija X. so bile jasne in razločne: "Skupno v enem! Vse stvari v Kristusu!..."

Trenutek pozneje je zdravnik potipal žilo in je moral naznaniti: Srce visokega bolnika, predobrega svetniškega očeta, je zastalo...

Grob...

Ves svet je morje in ljudje smo ponosni valovi na razburkani vodi. Obrežje pa je smrt.

Na tem obrežju se bodo končno valovi življenja razbili. Skopuh in ti, bogatin, pojdi in odpri oni grob z napisom: "Kralj Krez - Najbogatejši!" Namesto polne vreče denarja boš našel peščico pepela, namesto kapitala obresti prahu. In pomisli: Tako daleč boš prišel tudi ti!

Na tem obrežju smrti se bodo valovi tvojega življenja razbili. Učenjak, pojdi in odpri oni grob z napisom: "Salomon - Najmodrejši!" Tam boš našel lobanjo

brez možganov, prazno črepinjo. Tu ima vsa učena zgovornost svoj konec. In pomisli: Tako daleč boš prišel tudi ti!

Na obrežju smrti se bodo valovi tvojega življenja razbili. Ti, ki daš toliko na svojo moč, pojdi in odpri onile grob z napisom: "Samson - Najmočnejši!" Našel boš nekaj kosti. Nobena ni več toliko trdna, da bi mogel z njo streti en sam oreh. In pomisli: Tako daleč boš prišel tudi ti!

Na obrežju smrti se bodo valovi tvojega življenja razbili. Nadutež, ki hočeš vladati vse in ti niso mar krivice: odpri grob z napisom: "Nero - Grozni!" Našel boš poteptan prah, ki ne bo nikoli več dajal ukazov. In pomisli: Tako daleč boš prišel tudi ti!

Na obrežju smrti se bodo valovi tvojega življenja razbili. Ti, ki daš toliko na svojo lepoto in zanjo toliko žrtvuješ: pojdi in odpri grob z napisom: "Helena - Najlepša!" Našel boš namesto nekdanje lepote ostudno mrtvaško krinko. In pomisli: Tako daleč boš prišel tudi ti!

Ne navezuj svojega srca na svet, ki mine! Iščimo si zakladov, ki jih rja ne sne in jih tudi grob ne konča!

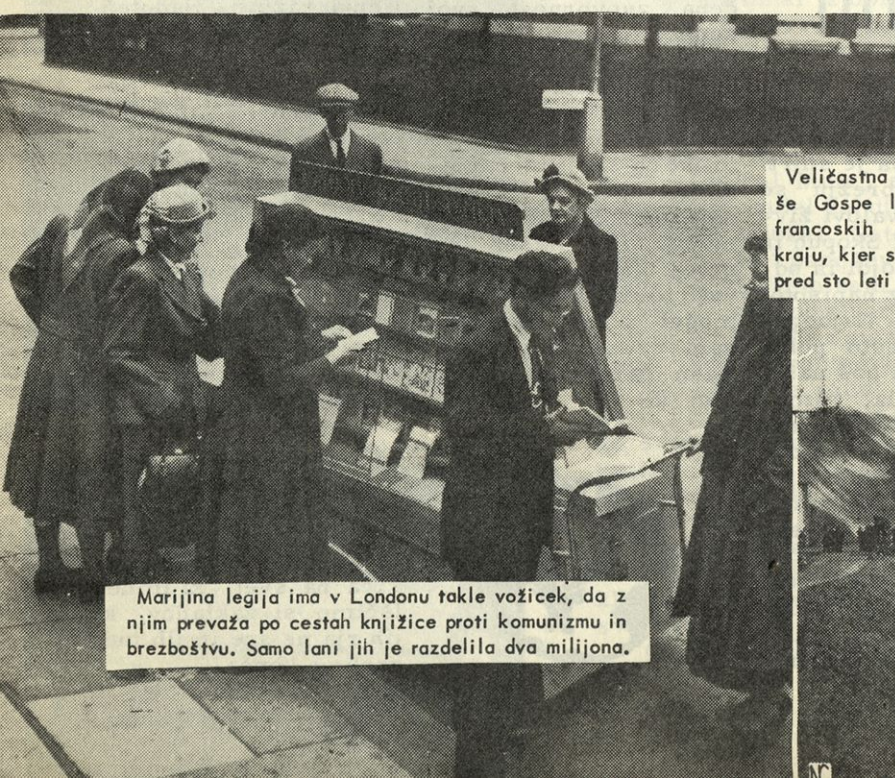
Chicaški kardinal Stritch govori dečku o družinskem rožnem vencu. Kakor izgleda, se ga dečko boji.

Novoposvečeni škof Fulton Sheen govori ob priliki blagoslova novega škofijskega semenišča v mestu La Crosse, Wis. Poslušalo ga je petnajst tisoč vernikov.

Škof Fulton Sheen govori ob priliki blagoslova novega škofijskega semenišča v mestu La Crosse, Wis. Poslušalo ga je petnajst tisoč vernikov.

Marijina legija ima v Londonu takle vožicek, da z njim prevaža po cestah knjižice proti komunizmu in brezboštvu. Samo lani jih je razdelila dva milijona.

Francozi so izdali posebno poštno znamko v spomin sv. Janeza Baptista De la Salle, ustanovitelja krščanskih bratov.

Veličastna romarska cerkev Naše Gospe lasaletske visoko v francoskih planinah. Stoji na kraju, kjer se je Marija prikazala pred sto leti kmečkim otrokom.

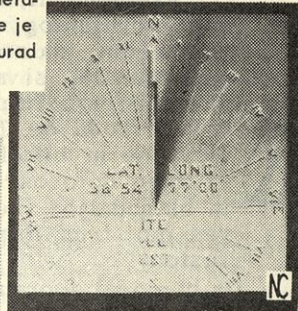
Škof Richard Gerow iz škofije Natchez, Miss. je vešč matematik. V svojem prostem času izdelava sončne ure. Tole je napravil za NCWC urad v Washingtonu.

ob priliki
a v mestu
tisoč ver-

so izdali po-
štno znamko v
v. Janeza Bap-
la Salle, usta-
krščanskih bra-

kev Na-
soko v
toji na
rikazala
kom.

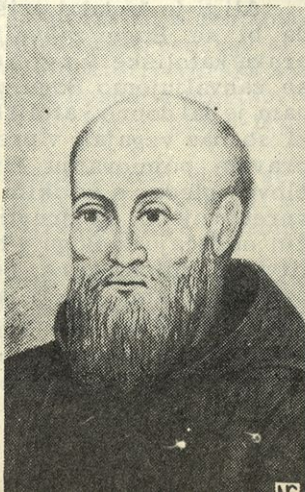
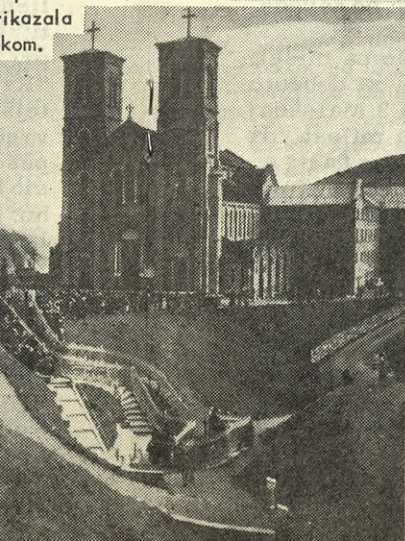

Pred tem oltarjem je klečal Krištof Kolumb, predno se je podal na pot v novi svet. Kapela spada k frančiškanskemu samostanu v La Rapida v Španiji. V tem samostanu je Kolumb tudi nekaj časa živel in dotični frančiškani so prosili za njegovo stvar pri španski kraljici Izabeli.

Spodaj je slika novega svetnika, kapucinskega brata Igracija. Kanoniziran je bil dne 21. okt.

Znana kitajska deklica Patsi Li, ki jo je med vojno rešil vojaški kaplan Fred Gehring CM na otoku Guadalcanal. Patsy študira na Walsingham Academy, Williamsburg, Va.

Zahvalni dan

P. Aleksander ofm

Predsednik Združenih držav ameriških letno izda priporočilo, naj se državljani po zgledu prvih naseljencev izkažejo hvaležni za vse dobrote, ki jih prejemajo. Zato tudi letno odreja, da se v ta namen slavi poseben Dan zahvale.

Ta Dan zahvale ima poseben mik za ameriške naseljence, ker jim je miza preobložena z jestvinami, ki jih drugače ne nadjejo vsak dan na jedilnem listu in na krožniku. Že mesece prej ti prihaja ta praznik v spomin, ko se voziš mimo naših farm: stotine puranov maste za to slovesno priložnost. Okna naših šol so okrašena z otroškimi slikami tega velikaša iz kraljestva kuretine. Oglasi po časopisih bodo meseca novembra kar naprej nosili vnaše misli veliko pojedino...

Kristjan bo našel seveda v Dnevu zahvale vse več kot priliko, da zardosti želodcu in se baha s pridelki

pridnih rok. Našel bo v tem prazniku priložnost, da pokaže čednost hvaležnosti, ki je menda med drugimi krepostmi najlepša in nad vse cenjena.

Skoraj preveč se zdi piscu katoliškega lista opomniti svoje bralce, da je ta dan prav za prav dan veroizpovedi v previdnost božjo. Pravomisleči človek bo takoj priznal:

Vsemogočni, dal si mi dvoje rok in dvoje nog, da delam. Dal si mi um, da snujem svoje opravke. Dal si mi srce, da si dajem korajžo in pogon v svojem trudu. Toda če Tvojega blagoslova ne bi bilo in Tvoje volje, ki moje delo osrečuje z uspehi in blagodatjo: vse potne srage, ves moj trud in pehanje bi bilo zastoj!

Da bi moral spominjati katoličana, naj ta dan pade na kolena in prizna, da je vse od Boga, se mi zdi odveč.

Pozabljamo pa katoličani marsikdaj, da so med dobrinami božjimi tudi dobrote, nevidne in same ob sebi umljive, ki vse prevečkrat ne najdejo odziva hvaležnosti v našem srcu. In vendar bi se morali tudi za te zahvaljevati Bogu.

Ena takih dobrot, ki je katoličanu prirastla, da se je nič ne zaveda, je že naša vera sama.

Ali ti je že kdaj prišlo na misel, da bi se Bogu zahvalil za dobroto prave katoliške vzgoje? Malokdaj se zahvaljujemo Bogu za milost, da nam je dal dobre katoliške starše, ki so nas vzgajali v pravem duhu in pravem pojmovanju življenja. Ko človek gleda, s kolikim veseljem se spreobrnjenci iz drugih verskih ločin obračajo k Bogu v hvaležni molitvi za milost vere, potem šele ga postaja sram, da je tako malo zahvaljeval Boga za blagodat katoličanstva.

Ali ti je kdaj prišlo na misel, da

bi se Bogu zahvalil za dobroto s v o - b o d e in svobodnega življenja sploh? Recimo za dobroto, da te je presadil v grudo ameriške dežele, kjer sicer ni vse zlato, kar se sveti. A vendar Amerika ni dežela, kjer bi ti zabranjevali častiti svojega Boga, kot ti vest naroča. Amerika ni dežela, kjer bi te zaprli, če hodiš ob prvih petkih k zakramentom; kjer bi te postavili pred sodišče, ker hočeš biti zvest svojim verskim načelom.

Ali ti je kdaj prišlo na misel, da da bi to hvaležnost ne le z molitvijo pokazal, temveč jo tudi dejansko podprl z lepim bogoljubnim življe-

njem, z oznanjevanjem božje posta- ve? Kakor je najlepša pridiga tista, ki ne pride po jeziku, ampak hodi po nogah - tako je tudi najzaslužnejša hvaležnost tista, ki ni le vnanja. Prava hvaležnost se ne kaže le v izrazih vnanjega bontona, da veš izražati hvaležnost z navadnim: Hvala lepa! Prava hvaležnost se v dejanjih kaže.

Katoličanova hvaležnost se bo najlepše izražala s tem, da tudi svoje korake umeri po božji volji, svoje roke usmeri v božjo voljo in svoje srce ustroji po pravcu Kristusovem.

Ko je slavnemu glasbeniku Jožefu Haydnu umrla žena, se je umaknil v samoto. Bil je slab in bolehen. Toda Dunajčani bi radi imeli slavnega mojstra še enkrat v svoji sredi. Priredili so v dunajski univerzitetni dvorani Haydnovo "Stvarjenje" in povabili na predstavo tudi komponista.

Mojster se je prestrašil, ko je prejel povabilo. Dolgo je premišljal, če mu bodo njegove telesne moči še dovolile, da bi se prikazal v koncertni dvorani. Toda srce je zmagalo.

Orkester je bil na mestu, dvorana zasedena do zadnjega kotička. Slišal si le rahlo šepetanje. Tedaj so se odprla vrata in na nosilnici so prinesli v dvorano Haydna. Spremljali so ga visoki cerkveni in svetni dostojanstveniki. Tisočglasni vihar navdušenja je zadonel: "Naj živi Haydn!" Nato to so zadonele trobente.

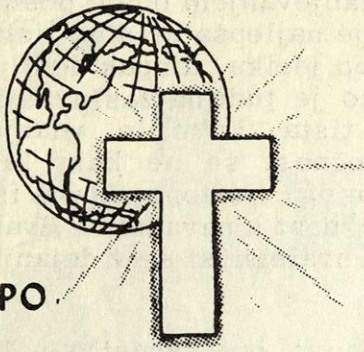
Umetnik je sedel poleg dunajskega nadškofa. Tiho mu je poljubil škofovski prstan in solza, ki je kanila nanj, pove več kot tisoč besed. Rektor univerze, veliki Beethoven in drugi so ga pozdravili. Samo roko jim je bil zmožen podati. Dunajske dame so ga ogrnile z dragocenim pajčolanom, z odra pa so ga počastili z deklamacijami in pesmimi. Vsa dvorana je bila ginjena ob pogledu na tresočega se starčka.

Pričel se je oratorij-verska skladba z vso spretnostjo in dovršenostjo, zakaj ljubezen je posodila umetnosti najlepši polet. Haydn je komaj spoznal svoje delo. S povešeno glavo je prisluškoval melodijam bolj z dušo kot z ušesi.

Po končanem prvem delu se gromovito ploskanje ni hotelo pomiriti. Haydn pa se je dvignil in pokazal z roko proti nebū. "Vse to je od zgoraj," je zaklical s tresočim se glasom. Nato je zaprosil, naj ga odpeljejo iz dvorane.

Takrat je bil zadnjikrat med svojimi ljubljenimi Dunajčani. In njegova zadnja beseda v javnosti je veljala Njemu, od katerega pride vsa umetnost in vsa lepota...

Globokovni Haydn živi v svojih skladbah. Svetovnoznana je zlasti njegova zahvalna himna "Hvala večnemu Bogu", ki jo pojejo v vseh jezikih.

PO

KRALJESTVU KRIŽA

V San Franciscu je policaj prodajal po hišah vstopnice za veselico, ki jo prirede vsako leto možje postavijo. Prišel je tudi na dom, kjer je vsa družina ravno kleče molila sveti rožni venec. Gospa mu je prišla odpreti in ga je pokarala: "Kaj ne veš, da je zdaj v radiu ura rožnega venca in so vse družine pri molitvi?" Policaj se je lepo opravičil in hotel oditi, češ da bo prišel pozneje. Toda dobil je tale odgovor: "Ne boš prišel, ne! V hišo moraš stopiti in z nami moliti do konca!"

Pravijo, da je policaj res klečal z družino do konca molitve. Beseda o pravem času vedno pravo mesto najde...

Res drži pregovor, ki pravi: Kakršno je življenje, taka je tudi smrt! Ko se je znani nacist Fey vječi obesil, da bi ušel smrtni obsodbi, je pustil listič s svojimi zadnjimi besedami. Tole je napisal

pred svojim samomordom: "Mi smo zapustili Boga, Bog pa nas!"

Strašno spoznanje vojnega zločinca, ki je leta in leta vodil svoj narod v pogubo. Bog ne daj, da bi morali isto reči tudi današnji voditelji narodov pred svojo smrtjo!

Ameriški Zahvalni dan bo kmalu državni praznik vse Amerike, ne le Združenih držav. Brazilija ga je sprejela leta 1949., za kar ima največ zaslug brazilska Zveza Noelistov, katoliška socialna ženska organizacija. Za letošnji 22. november je Brazilija sprejela tudi vseameriške zahvalne obrede, na katere je bil povabljen tudi newyorški nadškof kardinal Spellman.

Amerikanci smo Bogu zares velikodolžni in se mu imamo kaj zahvaliti. A moramo ga tudi prositi, da nas v prihodnje ubrani šibe, ki tako neusmiljeno biča Evropo in Azijo.

Na obisk v Ameriko je prišel irski duhovnik Brian Tracy. Čudil se je, ko so mu pripovedovali o naših šolah in je povedal tole: "V severnem delu irskega otoka je država, ki naravnost dela proti katoličanom. Toda zaveda se važnosti šol in podpira tudi katoliške šole ter plačuje 65%

vseh stroškov. Šolo pozida in ji pomaga, dokler nima dovolj študentov. Ko ji plačamo 35%, da šolo pod našo oblast," je pravil irski duhovnik. Združene države pa imajo tako širok katoliški šolski sistem, a od države nobene podpore. Sicer zdaj razpravljajo v Washingtonu, naj bi federalna vlada podpirala vse ameriške šole. Prav bi bilo, ko bi tudi katoliške šole dobile to, kar jim po pravici gre. Kaj pravite?

Vatikanski radio je objavil vest, da so so komunistične oblasti na delu za svojo izdajo svetega pisma. Na milijone izvodov v vseh jezikih sveta hočejo tiskati in razdeliti med ljudstvo. Kako je satan zvit in prebrisan! Kaj vse bo v tej izdaji izpustil in pridal, da bo nove množice odtrgal Bogu in Cerkvi! Tolažiti nas mora samo zavest, da bo laž na koncu porazena in poteptana.

Zdrava šala je vedno na mestu. Tudi sveti in veliki možje so jo poznali. O papežu Piju IX. pripovedujejo, da je večkrat kako iztuhtal. Nekega dne je imel sejo s kardinali. Eden izmed njih ga je vprašal, ako nima morda kako vprašanje, ki bi ga lahko razvozljal kardinalski zbor. Sveti oče je trenutek pomislil, nato pa je

vprašal: "Povejte mi, zakaj Cerkev tako priporoča vernikom, naj večkrat izrečejo vzklik: Prosi za nas sveta božja Porodnica?"

Kardinali so resno premišljevali ter se o vprašanju razgovarjali in vsak je hotel prav učeno odgovoriti. Končno so priznali, da nimajo pravega odgovora. Obrnili so se na svetega očeta. Ta pa jim je smehtljal na licu odgovoril: "Odgovor je čisto lahek in se glasi: Da postanemo vredni obljub Kristusovih!"

Katoliški zdravniki v Kanadi so na kongresu v Montrealu med drugim razpravljali tudi o evtanaziji. Saj o tej se zadnje čase toliko govori. S to besedomislivo pravico zdravnika, da na zahtevo bolnika ali njegovih sorodnikov sme pospešiti smrt in s tem skrajšati bolniku trpljenje. Kanadski zdravniki se popolnoma strinjajo s katoliškimi načeli, da je tako ravnanje nedopustno, ker je zdravnik samo čuvar, ne pa gospodar človekovega življenja. Edini Gospodar življenja je Stvarnik sam, ki nam včasih v našo lastno korist pošilja tudi dolgo trajno trpljenje.

Ob tej priliki se spominjam slovenske mamic, ki je umirala po večletnem hudem trpljenju. Komaj je že dihala, pa je vzdihnila na smrtni postelji: "Oh, ko bi mogla še nekaj uric živeti in gledati svoje otroke! Na svetu je kljub trpljenju tako lepo!..."

Gotovo ste že slišali o svetovnoznanih pasionskih igrah v vasi Oberammergau na Nemškem, kjer že dolga leta po obljubi vsa vas igra Kristusovo trpljenje. Samo v svetem letu 1950. je te igre obiskalo nad pol milijona gledalcev, kar je gotovo rekordno število.

Sveti oče Pij XII. je za zaščitnika telefona, radia in televizije določil svetega nadangela Mihaela. Zakaj bi ne imele nebeškega zavetnika tudi te moderne naprave, ki lahko naredijo toliko dobrega, če jih le prav uporabljamo.

V studio-dvorani vaticanske radijske postaje so svojemu nebeškemu zavetniku v čast priredili že več koncertov.

Preganjanje v komunistični Češkoslovaški stalno narašča.

Vatikanski radio je pred kratkim objavil, da se zaradi sedanjih težkih razmer v tej državi smejo katoličani poročati brez duhovnika. Poroke bodo imele popolno veljavo, da ženin in nevesta le pred dvema pričama izjavita, da želita biti poročena tako, "kot velja pred Bogom in Cerkvijo". Cerkveno pravo to dopušča, če ni v bližini nobenega duhovnika in ga verjetno mesec dni ne bo. - Iste naredbe so veljale vse dolgo preganjanje v Mehiki, tako so se skrivaj poročali vsi nemško okupacijo po našem Gorenskem in Štajerskem.

Nad milijon kanadskih katoličanov se je zadnji čas pridružilo ameriškemu gibanju sv. rožnega venca. Tudi ti bodo vsak dan molili to molitev, ki jo je Marija sama v Fatimi tako zelo priporočala in po njej obljubljala svetu mir. Ali jo ti že moliš???

Verouk je postal obvezen predmet v vseh sirskih javnih šolah. Vsak učenec bo imel temeljit pouk o svoji veri. Ko bi sleherna država napravila tako!

MESEČNI NAMEN MOLITVE

ZA PRAVIČNEJŠE RAVNANJE MED NARODI

MARIA GORETTI

Prevedel P.Odilo

V teh sedemindvajsetih letih, ko je Aleksander Serenelli delal pokoro in so Gorettijevi otroci dorastli, liter se razkropili po širnem svetu, Marija ni bila pozabljena. A bile so težave, kako začeti proces za proglasitev svetnikom. Marijino truplo je še vedno počivalo na pokopališču pod kamenitim križem. Leta 1928. pa so se začeli za slučaj zanimati redovniki-pasionisti. Z dovoljenjem cerkvenih in svetnih oblasti je bilo dekličino truplo prenešeno v cerkev Marije milosti, kjer je že dolgo let čakal spomenik, postavljen mučenkinim zemeljskim ostankom. Na to slovesnost je prišla Marijina mati in iz Amerike se je vrnil brat Mario. Navdušeni govor je imel pri tej priliki Msgr. Salotti, poznejši kardinal. Poudarjal je neustrašenost in čudovito moč male mučenke. Za to slovesnost so tiskali in razdeljevali Marijine slike, pasionist p. Avrelj pa je izdal njen življenjepis.

P. Maver, poznejši rimski provincial pasionistov, je vzel spretno v roke Marijin slučaj. Toda pravi uradni postulator za Marijino proglašenje blaženim je postal šele leta 1935. Dne 31. maja istega leta so izbrali v navzočnosti kardinala Granita Pignatellija poseben odbor, posebno sodišče, ki naj zaslišuje priče o tej zadevi. Pričalo je petindvajset oseb. Dne 1. junija 1938. je bil izdan odlok sv. stolice, da proces za proglasitev blaženim sme steči. Po uradni preiskavi Marijinega trupla, ki se je vršila dne 27. oktobra 1942. in po vestnem študiju svetovalcev,

MUČENKA SVETE ČISTOSTI

konzultorjev sv. kongregacije obredov, je bila prva pripravljalna seja dne 30. januarja 1945. Torej po več kot desetih letih skrbnega dela, je papež Pij XII. končno dne 21. maja 1945. izdal dekret o priznanju Marijinega mučeništva. Toda preteklo je še blizu dve leti, da je bila Marija slovesno proglašena blaženim, kar se je zgodilo dne 27. aprila 1947.

Slovesnost proglasitve je pripeljala v Rim šestnajst tisoč članov in članic mladinske katoliške akcije. Od teh jih je bilo pet sto samo iz Nettuna in tisoč iz škofije Senigallia, smrtne škofije nove blažene. Senigalski škof je Marijo birmal, jo tako pokrepčal z zakramentom Svete Duha, ki ga je tako zelo potrebovala: isti škof je imel pri ganljivih obredih proglašenja blagoslov z Najsvetejšim. Ko pa so bili obredi končani, je Pij XII. poklical k sebi mater in sorodnike nove blažene, z njimi govoril ter posebej čestital materi. Saj ni malenkostna sreča, da je bila priča, kako je bila hčerka povzdignjena k časti oltarja.

Naslednji večer je sveti oče nagovoril veliko množico, ki je prišla

k tej slovesnosti. Poudaril je, da je povišanje Marije Goretti k časti oltarja po pravici vzrok največjega veselja za vsakega mladega kristjana, ki mu je življenje po veri resna zadeva. V novi blaženi, je dejal papež, vidimo popolni sad onega krščanskega doma, kjer člani družine molijo, kjer so otroci vzgojeni v strahubožjem in pokorščini do staršev, v ljubezni do resnice in v neomadeževani sramežljivosti. Vidimo sad doma, kjer se otroci uče biti zadovoljni z malim in biti pripravljeni pomagati znotraj in zunaj; kjer naravni življenjski pogoji in nadnaravna pomoč vzajemno delata, da otroci rastejo v starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh. Ta prastari način vzgoje se ne more z ničemer nadomestiti. Kjer je ta način vzgoje izginil, tam izgine iz družin in domov blagostanje in prava družinska sreča. V mladi mučenki je sveti oče posebej podčrtal krepost hrabrosti ali neustrašenosti, ki je obenem varuhinja in sad devištva.

Pri Mariji ne vidimo samo onega naravnega in navadnega čuta sramežljivosti. To je bil junaški odpor, ko je videla nevarnost, v kateri se nahaja. Sramežljivost je očuvala tudi pod bodalom morilca. V onem groznem trenutku, spominja sv. oče svoje poslušalce, Marija ni mislila na svoje bolečine, temveč na strahoto greha, ki se mu je z vsemi močmi uprla.

Sv. oče je izrazil svoje veliko veselje, ko je videl neštete množice, ki so prišle častit novo blaženo. To mu je bil dokaz, da je še vedno mnogo mladih, idealnih ljudi, ki so zvesti svojemu krščanskemu pokolenju. Vsi ti po mestih in po deželi, na vseh svojih različnih položajih doma in zunaj doma varujejo in ohranjajo spoštovanje do sami sebe. Pa še več bi bilo teh dobrih ljudi, če bi bilo mnogo dobrih staršev, ki bi na to pazili; in če bi bilo več otrok, ki

bi se v tem oziru dali dopovedati in prav poučiti.

Marijina hrabrost je bila hranjena z globoko ljubeznijo do Kristusa. Ni znala brati, pravi sv. oče. Uboštvo in oddaljenost sta ji zabranila pot do šole. Toda njena ljubezen ni poznala niti težav, niti daljav. Bolj pridno se je oprijela dela, da je potem lahko hitela k pouku katekizma. Da prejme Jezusa v sv. obhajilu, se ni ustrašila dolge poti v hudi poletni vročini, ko je še tešč hitela po prašnici cesti pod žgočim soncem. Nekoč je rekla svetniška deklica: "Saj ne bom mogla dočakati jutra, da bi prejela sveto obhajilo!" Tako je bilo njeno hrepenenje po združenju z Jezusom. Jutro je prišlo in prišel je Jezus. In kakšno jutro in kakšno združenje z Jezusom je slednjič prišlo za Marijo! Saj je še isti dan, ko je izgovorila te besede, prelila svojo kri, da bi ostala zvesta Ženinu čistih duš.

Angelo Goretti iz New Village, N.J. gleda sliko svoje sestre - svetnice.

Od tistih Marijinih dni - kakšna sprememba je prišla v življenje naših deklet in žena. Saj se današnji ženski svet sam meče v javno in celo vojaško življenje. Če hočemo, da te globoke in prenagljene spremembe ne bodo imele prehudih posledic na нравnem in verskem polju žene, je treba eno: Vsaka žena, vsako dekle mora biti trdno prepričano o notranji, nadnaravni vrednosti ženske časti, ki se je tako lepo lesketala v kratkem Marijinem življenju. Vse morajo predvsem imeti duha prave vere in sramežljivosti. Ne samo naravni, nezavestni čut sramu, ampak njih srce mora posedovati skrbno negovano krščansko krepost. Komur je pri srcu dobro človeške družbe ter časna in večna korist žene, naj povsod podpira javno dostojnost, ki varuje dostojanstvo žene. In kakšni so danes izgledi v tem oziru? Ne motim se, je dejal sveti oče, če rečem, da ni še nikoli v zgodovini človeštva bilo dobe, ki bi se tako pregrešila proti

ženi, kot ravno naša. Katera sila bi bila dosti močna, da bi spreobrnila tiste, ki so izpridili sami sebe in izpridili druge? Kaj naj bi zbudilo iz odrevenelosti toliko plašne in nemarne kristjane?...

Toda čudež bo izpolnjen. Kri mučenke in solze spokornika se bodo združile v skupno, uspešno molitev našega časa. V to zaupamo in naše zaupanje ne bo osramočeno. "Če so grehi obilni, je milost še obilnejša" (Rim 5, 20). Poglejmo Cerkve! Poglejmo vedno naraščajočo množico ljudi, ki veruje, ki moli, ki si nalaga premagovanja in mrtvila! Poglejmo novega človeka, ki prelamlja z vsem, česar Bog noče in ki izgovarja odločni "da!" k vsemu, kar Bog hoče in ukazuje. In ti ne bodo mirovali prej, dokler ne pripeljejo h Kristusu in k Njegovemu zakonu vse tiste, ki so daleč od Boga. In ti so naše upanje, ti so naše veselje.

Tako je govoril namestnik Kristusov.

Dalje prihodnjic

Božji mlini...

Dinko P., Kanada

Bilo je na Primorskem v letu 1948. Služboval sem pri upravi nekega državnega posestva, ki je bilo pred vojno seveda osebna last. Na tem posestvu je stala farna podružnica svetega Petra. Cerkvica je bila v času zadnje vojne in po njej oropana, prazna in zapuščena. Le bronasti zvon je po čudnem naključju ostal. Iz vse okolice so Nemci po kapitulaciji Italije odpeljali zvonove; le redki so bili primeri, da so manjši zvon pustili kot znak

v slučaju ognja. Naš je ostal, ker je bil kraj med visokimi hribi in težko dostopen.

Župnik pri tukajšnji fari, ki je štela komaj sedem vasi, je bil že starejši gospod. Zaradi svojega mirnega značaja je bil povsod priljubljen. Bil je zelo skrben in dober pastir. Sam je izvršil vsa električna dela v cerkvi in tudi po vasi. Tudi pokopališče je sam oskrboval. V sto in sto primerih je župljanom rad pomagal in se žrtvoval.

Že prvo nedeljo po svojem službenem prihodu na ta državni sektor sem šel k sveti maši, nato pa redno ob nedeljah in praznikih. To pa je v naši novi državi trn v peti naprednjakom

nove dobe. Tudi gospod župnik je postal pozoren na novega župljana - državnega uslužbenca, ki setako javno upa kršiti državno postavbo in hodi v cerkev. Upal je, da bom mogel fari kaj koristiti in je res pred veliko nočjo poslal k meni cerkvenega moža. Prosil me je za dovoljenje, da bi smel prepeljati zvon iz državnega sektorja v farno cerkev. Seveda sem stvar razumel in rade volje pristal. Da pa se be krijem pred novo vlado, ki je tako "naklonjena" Cerkvi, sem prosil za župnikovo potrdilo o prejemu "začasno izposojenega zvona".

Še isti dan so se vršili tajni sestanki narodnega osvobodilnega odbora, seveda proti meni in župniku. Toda ohranil sem mirno kri.

Za praznik svetih apostolov Petra in Pavla me je gospod župnik naprosil za dovoljenje, da bi podružnico sv. Petra malo očistili in skromno pripravili za sveto daritev. Saj že pet let ni bilo v cerkvi svete maše. Seveda sem pristal in obljubil, da bom k maši prišel tudi sam, saj je cerkviča pred nosom. Ker pa nova Jugoslavija ne obhaja praznikov, sem moral na predvečer naročiti delavcem, naj pridejo na delo. Nihče ni bil navdušen, razen treh organiziranih komunistov. Tako smo se zmenili, da pridejo na delo eno uro prej in bomo zato skupno lahko prisostvovali sveti maši in ustreigli Bogu in z dovršenim delom tudi vladarju Titu.

Tako smo tudi storili. Napravili smo določeno delo in bili pri sveti maši, dočim so si delavci bližnje mizarско-tesarsko-zidarske zadruge kar sami napravili praznik in niso prišli na delo. Tajnik odbora, komaj dvaindvajsetleten fant, pa me je že naslednji dan tožil okrajnemu narodnemu tožilstvu glede zvona, cerkve in praznikove maše. Še predno sem bil klican na zagovor, sem sam odšel v Ljubljano na ministrstvo za delo ter "tovarišem" vse razjasnil. Opravili smo delo v redu kljub maši,

dočim so si naši tožilci sami vzeli prosto - kdo je torej saboter? Tako sem jih vprašal in ko so videli dejstvo, so umolknili.

Toda mladi tajnik je obljubil, da se bo maščeval na nas, kjer koli bo prilika nanesla. Prva se mu je ponudila, ko je prišel župnik prosit odbor za nakazilo enega para podplatov. Tedaj je rekel župniku: "Nič ti ne dam! Saj ti ni treba iti nikamor, v cerkev greš pa lahko bos!" Fant je pozabil, da je župnik zastonj napeljal elektriko po vsej vasi in ji oskrbel tudi električno žago...

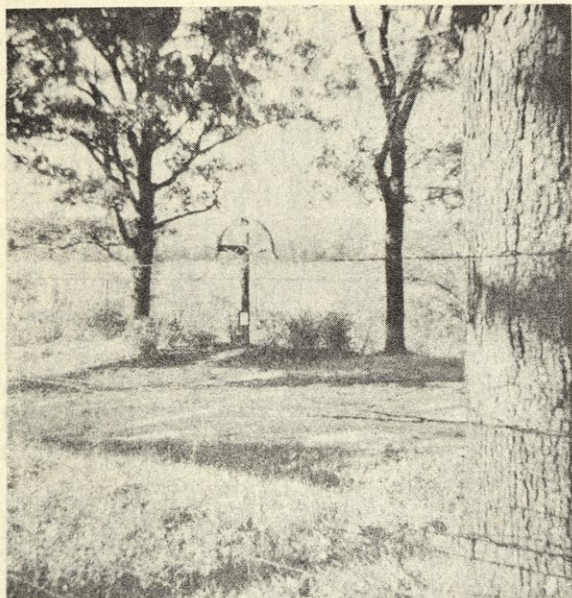
Drugo maščevanje se mu je posrečilo, ko so farani brez župnikove vednosti zbrali prostovoljno nekaj živčaja za svojega dušnega pastirja, ki je bil itak brez vsakih sredstev. Tajnik je po neki vohunki zvedel in poslal narodno milico, ki je sredi noči čakala na voznika in mu zaplenila vso zbirko za gospoda župnika. Voznika so farani rešili iz zapore šele čez nekaj dni.

Tajnik je stalno priganjal mladino ob nedeljah in praznikih na udarniško delo. Neko nedeljsko jutro so morali podirati visok kamenit zid starega dvorišča, ker so potrebovali kamenje za zadružni dom. Na vogalu zidu je bila prizidana kapela Matere božje. Mladi tajnik je prijel sveto podobo in jo je hotel vreči po tleh. Nekdo mu jo je iztrgal iz rok in jo odnesel domov, kjer jo še danes hrani in čaka boljših časov.

Nato je sovražni vodja priganjal mladino, naj zruši z zidom tudi kapelo. Toda nihče se ni ganil. Nato je jezno sam pristopil in s krampom rušil znamenje...

In konec? Čez kake tri ali štiri nedelje - dobro se spominjam - se je isti tajnik peljal z veliko naglico na motornem kolesu po cesti. Ko je prišel do mesta, kjer je bila kapela, je dvignil obe roki. Nato je vozil še nekaj korakov in z vso silo pritetal v zid, da se je motor z njim vred raztreščil kot jajce...

Dalje na strani 348!

O D M E V

LEMONTSKI

Romarska sezona je končana, a dela v našem Baragovem romarskem domu ne zmanjka. Prav domu ne zmanjka. Prav prav se je šele zdaj prav začelo. Kurilnica, ki sta jo za domom zidala P. Andrej in Mr. John Jalovec iz Arga, je končana. Obema iskrena zahvala! Zdaj pa je ves v delu P. Pij. Okrog doma je napravil cementni tlak, da ne bo nikomur treba mazati čevljev v blatu. Pred vhom dom pa dela nove široke stopnice s cementno ograjo. Ograja bo obdajala ves prostor pred vratmi. Tu bo prav prijetno posedeti in malo pokramljati.

Mojster je naš Father Pij, o tem se bodo prepričali romarji drugo leto. In celo roko je vtisnil v cement, da ta-

ko lahko vsakemu dokaže, da je res on delal. No, nam pa ni treba dokazovati, saj ga dan za dnem vidimo, kako se poti, čeprav ni več vroče.

P. Ciril ima dosti dela s prstjo, da bo drugo leto okrog doma že vse zeleno. V domu samem pa br. Akurzij še noče mirovati, čeprav ni romarjev. Vedno je kaj. Vse poletje je bil skoraj več na hribu kot pa doma v samostanu. Tudi njemu za ves trud naša iskrena zahvala!

Nagrade Medenega piknika bomo v kratkem poslali. Enako "medenotolažbo" ostalim, ki niso imeli sreče. Samo malo potrpljenja, ker je

veliko dela z zavijanem!

Kdor meda pomotoma ne bo dobil ali pa bo pošiljka pokvarjena, naj nam sporoči!

*

Naše pokopališče kar čedno izgleda. Zanj skrbi br. Viktorijan in skoraj ni dneva, da bi ne bil na delu. Pokopališče je dobilo nov cementni križ. Prejšnji je bil iz lesa in že trhel.

Tako se bo letos naša samostanska družina za Verne duše zbrala že pred novim križem. Pomolili bomo za pokojne lemontske pionirje in za vse umrle dobrotnike ameriških Brezij.

*

V Romarskem domu sta našli svoj prvi domek za morjem begunski družini Kržanova in Zajčeva, ki sta prišli iz Koroške, pa nista dobili takoj stanovanja. Zdaj sta obe že nastanjeni v Argu, Ill. Upamo, da ne bosta pozabili Lemonta in bosta še večkrat prišli pogledat na lemontski Marijin griček.

*

Zaradi pomanjkanja prostora šele zdaj objavljamo spremembe po zadnji seji komisariatnega vodstva.

Vikar lemontskega samostana, p. Andrej Svete je bil prestavljen na našo župnijo v Detroit, Mich. Službo vikarja je prevzel p. Rafael Stragisher, dočim

je izpraznjeno lektorsko stolico zasedel p. Robert Mazovec, ki je to leto delal v slovenski pisarni N. C. W. C. v New Yorku. P. Andreju, ki je za Lemont toliko storil, se za trud iskreno zahvaljujemo in upamo, da bo prišel še med nas.

P. Jožef Cagran je bil prestavljen iz Johnstowna, Pa. na faro sv. Štefana v Chicago, kjer je tudi novo mesto patra Fortunata Zormana (doslej v New Yorku). V Johnstownu je po novi tabeli štefanski kaplan p. Jerome Sellak, v New Yorku pri sv. Cirilu in Metodu pa p. Inocencij Ferjan. Iz Detroita je prišel k sv. Štefanu v Chicago p. Rihard Rogan.

Vsem želimo na novih mestih obilo lepih uspehov!

*

Precej pomagamo po župnijah, zlasti s spo-

vedovanjem in z nedelj-skimi mašami. Ob nedeljah so doma komaj dve ali tri maše: vsi patri so zunaj. Že delj časa pa je v Quincyju, Ill. p. Bertrand, p. Vianej v Brainerdu, Minn. P. Odilo pa nadomešča Rev. Blažiča na župniji v Uniontownu, Pa.

P. Alfonz je imel govore pri celodnevem češčanju v Willardu, Wis. P. Alojzij pa je vodil štirideseturno pobožnost pri sv. Alfonzu v Lemon-tu.

*

Stalni romarji gotovo poznajo Jalovčevomamo in ata, saj sta pri vsakem romanju na našem gričku. Ata sedi pred domom in "nadzira" cesto, mama se pa kljub letom še vedno vrti po romarski kuhinji. Dne 14. oktobra sta v Argu, Ill. obhajala svojo zlato poroko. Zlatoporočne o-

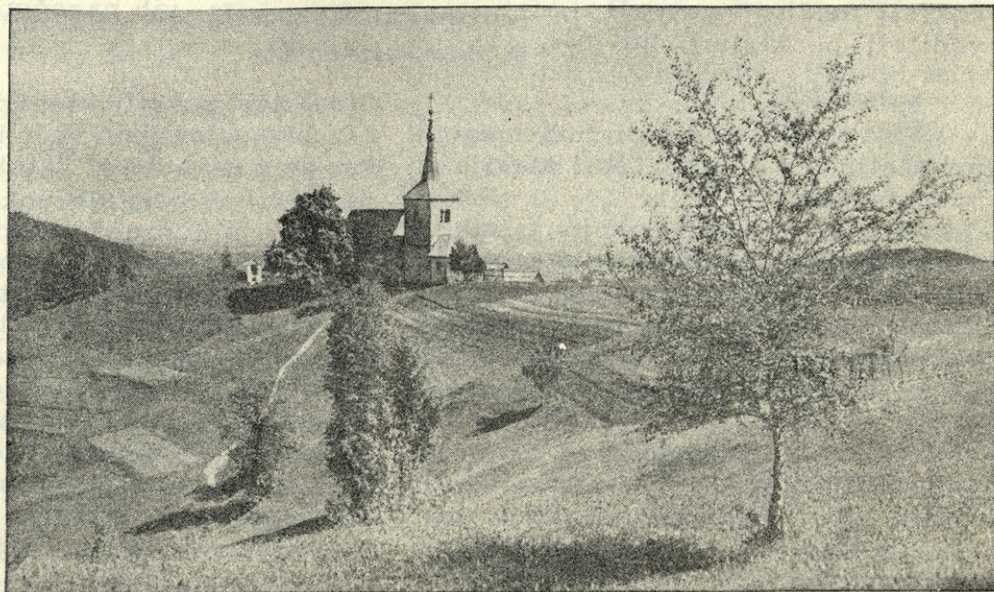
brede s slovesno sveto mašo je opravil p. gvardijan Alojzij, pevci pa so pod vodstvom p. Vendelina zapeli nekaj slovenskih pesmi. Po obredu sta se zlatoporočenca z gosti pripeljala na ameriške Brezje, saj sta bila pred pol stoletjem poročena na slovenskih Brezjah. Za vse je bilo pripravljeno kosilo, ob dveh pa je imel p. John pete litanije.

Obema v zlatu želimo za drugo polovico stoletja obilo blagoslova!

*

Če se spominjate, je Ave Maria pred meseci objavila, da uprava ne more dobiti žice za spenjanje lista. Bili smo v resnih skrbih zlasti za Koledar, ki bi pri vezavi porabil mnogo žice. A na srečo nam bralci sami tako radi priskočijo na pomoč. V tem primeru sta nam

Cerkvice
po
hribčkih -
znak
globoke
vere
naših
dedov...

pomagala Mr. in Mrs. Alex Zmarzly iz Clevelanda. Poslala sta nam dovolj žice, za katero sta imela gotovo dosti potov. Dobrotnikoma naj Bog povrne!

*

Sredi septembra so naši kleriki začeli z novim šolskim letom. Počitnice pa so zaključili z izletom na Willard, Wis., kamor jih je povabil tamkajšnji župnik p. Avguštin, njegov brat p. Andrej jih je pa peljal. Seveda ni veselja brez smole in tako so morali med potjo "flikati kolo". Pa kakor izgleda na sliki, so bili vseeno dobre volje.

P. Avguštinu in vsem willardskim dobrotnikom se kleriki zahvaljujejo za gostoljubnost.

*

Tretjeredniki iz okoličnice so se zbrali v Lemontu na nedeljo po dnevu sv. Frančiška. Pri enajsti maši je govoril voditelj p. Alojzij, po-

S strani 345:

Vsi ljudje so dejali, tudi njegovi prijatelji: "Po delu plačilo! Marijo si hotel ostrašiti?!"

Ker je bil mladi pokojni tajnik le sin katoliške družine in je morda v strašni zadnji urile našel božje usmiljenje, so napravili mrtvaški oder po katoliški navadi. Oče ubitega edinca se je domenil z župnikom zaradi pogreba s črno mašo in prostora na pokopališču. Toda medtem so prišli na dom partijci iz okraja in pregovorili mater, da jim je prepustila pokop sina. Obljubili so ji mesečno pokojnino, ki pa je pozneje ni nikoli dobila. Nato so

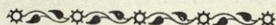

poldne pri skupščini pa p. Kazimir. Bilo je prijetno domače, pa saj tako je vedno na ameriških Brezjah.

Dne 28. oktobra pa je imela pri nas duhovno obnovo Marijina družba fare sv. Štefana, Chicagu.

✕

Iz starega kraja smo prejeli vest, da je umrl bralcem Ave Marije dobro znani Dr. I. Česnik, ki je v naš list mnogo lepega napisal. Umrl je kot begunec v Švici. Bil je vzoren katoliški mož

na vseh poljih; doma v družini, kot pisatelj in kot advokat.

Velik častilec Marijin je tudi svoje zadnje delo posvetil božji Materi: napisal je povest o Sveti gori "Svetogorska pesem".

Blagi pokojnik naj v miru počiva! Priporočamo ga v molitev!

*

VEČNI POPOTNIK se bo v novembru ustavil v Chicagu in So. Chicagu. Srečno pot in obilo novih naročnikov!

Lemontski kronist

"tovariši" pobrali od mrliča križ, sveče, blagoslovljeno vodo in sploh vse, kar je v navadi pri katoličanih. Nato so tajnikovo truplo pokrili z veliko zastavo s komunistično zvezdo.

Vseeno sem šel k pogrebu v upanju, da bo morda le katoliški. Toda zvon sv. Petra se ni oglasil, cerkev je bila žalostna in zaprta. Duhovniku je bilo že v naprej naročeno, naj se ne prikaže. Tako otožno je bilo vse skupaj in krsta je tako votlo zabobnela v jamo, ki je ni oškropila blagoslovljena voda. Bil sem prvič pri poganskem pogrebu in obljubil sem, da ne bom nikoli več.

Kramljanje na zajnečku

BUENAVISTA, Ecuador - Pošilja družina Franc Kukovica: Preselili se bomo k sinu duhovniku v Argentino in Vas prosimo, da bi nam še nadalje pošiljali list Ave Marijo. Iskreno se Vam zahvaljujemo za brezplačno dosedanje pošiljanje. Ob prvi priliki bom poravnal naročnino.

Kar sem že večkrat izrazil, danes ponovim: Ave Marija je krasen verski list po obliki in vsebini. Brez nje ne bomo nikoli več v naši družini. Kako bi bil potreben slehernemu Slovencu v širnem svetu! Vsi bi morali naročiti ta list, ga brati in po njegovi vsebini uravnati svoje življenje.

Imam samo eno željo: da bi mesečnik Ave Maria postal štirinajstdnevnik. Vsem sodelavcem Bog povrni delo in žrtve. Bog Vas živi!

HOLLYWOOD, Calif. - Pošilja Miss Frances Levstik: Obračam se na Vas in obenem že na vse bralce Ave Marije. Doma sem iz Bele vode v Loškem potoku in večkrat pišem v stari kraj. Ravno se mi je g. župnik iz Loškega potoka zahvalil za nekaj ameriških dobrot, ki sem mu jih poslala. Gospod so brez pomočnika v vsej obširni fari in brez sredstev za svojo cerkev. Zdaj se obrača v pismu po pomoč name, saj

EVELETH, Minn. - Piše Mary Perušek: Letos sem bila prvič pri Vas in sicer na romanju SŽZ. Takomi je bilo všeč, da bom drugo leto spet prišla, če mi le da Bog ljubo zdravje. Ne morem pozabiti, kako smo peli Marijine pesmi. Kdor me vpraša, dobi odgovor, da je bilo tako, kakor v samih nebesih. In že veliko mi je reklo: Drugo leto bomo šli pa tudi mi! Res je lahko žal vsakemu ameriškemu Slovencu, ki si ne ogleda prelepega Lemonta!

Na Ave Marijo smo naročeni že štirideset let, pa se zdaj prvič oglašam. Preveč sem doživela v Lemontu in moram to povedati vsem bralcem.

WINNIPEG, Man. Kanada - Piše Nada Černetič: List Ave Maria sem v redu prejela in mi je res všeč. Vsaj en slovenski verski list bi moral vsak naš človek imeti poleg drugih listov, sicer bomo postali polagoma vedno bolj mlačni in brezbrizni kar tiče verskih stvari. Tu smo raztreseni po vsej Kanadi, kjer ni naših cerkvà in duhovnikov. Škoda je vsakega našega človeka, ki se zgubi versko ali narodno!

MESEČNI
MISIJONSKI
NAMEN

MISIJONI V INDOKINI

kam drugam se bo revež zatekel, kakor k svojim ameriškim rojakom. Takole mi piše Rev. Janko Preželj:

"... Razumeti me morate prav! Saj nič ne zahtevam, ampak samo ponižno prosim. In še to samo v toliko, kolikor bi Vam bilo mogoče. (Zlasti še, če Vas je več Slovencev skupaj!) Rad bi dal po dolgih letih cerkvi nekaj novega, saj je veliko že zastarelega in izrabljenega.

Rad bi dal namreč za našo faro napraviti nov plašč. Neka oseba iz Travnika je prinesla iz internacije tako lep vzorec. Ko bi mogel dobiti potrebni material, bi ga dal v izdelavo sestram v Ljubljano. Saj ne mislim obremenjevati Vas. A mogoče imate kakega poznanega, morda kako dobrodelno organizacijo. Vsa naša fara bi Vam bila hvaležna...

Tudi bi zelo potrebovali material za popravilo cerkvenih plaščev in veze-

nin na prtih: zlatu podobne nitke, razne pavalce itd. . . In kako bi bilo treba blaga za prte in primerne čipke..."

Tako mi torej piše loškopotoški gošpod. Ali bi ne bilo lepo, ko bi mogli kaj zbrati zanj, zlasti naši izseljenci iz fare sv. Lenarta Loškega potoka? Z veseljem sprejemam darove v ta plemeniti namen (Moj naslov je: Miss Frances Levstik, 2041 Outpost Dr. Hollywood 28, Calif.), imena darovalcev pa bom poslala v objavo na Zapečku naše drage Ave Marije. Vsem že zdaj Bog plačaj!

RIM, Italija, - Piše Dr. Vekoslav Bučar: Prejel sem Vašo revijo Ave Maria in moram reči, da mi je zelo všeč in Vam bom hvaležen, če mi jo boste stalno pošiljali. Poznam tehniko, s katero jo tiskate in se čudim dovršenosti, ki ste jo oo. frančiškani v Lemontu dosegli.

Zelo me je razveselila Vaša pošiljka s svetim pismom, saj sem si že dolgo želel svete knjige v slovenščini. Vse kaj drugega je, če prebiraš sveto pismo v materinskem jeziku, kakor pa v priučenem, tujem.

Razveseljivo je dejstvo, da ste slovenski frančiškani v Ameriki tako delavni in ste se tako lepo znašli. Kolik pomen za slovenske izseljence ima tako središče, kot je Lemont. Ne poznam ga, a slišal sem že toliko o njem. Glas o ameriških Brezjah gre danes po vsem svetu, kjer živi verni slovenski človek.

MILWAUKEE, Wis. - Pošilja Mary Soba: Tu je nekaj za mesec november.

Ta mesec se spominjamo svetnikov, nebeških naših priprošnjikov: lepo na svetu so živeli, zdaj krono zlato so prejeli.

Za grehe že so zadostili, ko Bogu zvesto so služili, so v božji milosti zaspali, v srečno večnost se podali.

Naši pokojni

Julia SEBALS, Joliet, Ill.
B. BAYUK, Calumet, Mich.
George BAJUK, Kansas City, Kan
Anton URICH, Gilbert, Minn.
Marko STRBENC, Virginia, Minn.
Michael MAROLT, Cleveland, Ohio
John F. SEDMAK, Canon City, Colo.
Mary GABRIEL, Cleveland, Ohio
Marija GORUP, Pittsburgh, Pa.
John JUSTIN, Rice, Minn.

Ignace BABICH, Greaney, Minn.
Mary KOMACAR, Cleveland, Ohio
Matevž ZAKRAJŠEK, Cleveland, Ohio
Anton VEHAR, Cleveland, Ohio
Frances ZIMMERMAN, No. Braddock, Pa.
John DRENICK, Rockvale, Colo.
Mary OBLAK, Willard, Wis.
Mary VEBER, Milwaukee, Wis.
Uršula KRALJ, La Porte, Ind.

R. I. P.

Tam zgoraj zdaj prebivajo,
Boga na veke uživajo,
na veke tamkaj srečni so,
obličje božje gledajo.

Tam tudi naši starši so,
zatržno upamo mi to.
Že davno svet so zapustili
in se v večnost preselili.

Tam so bratci in sestrice,
otrok nedolžnih vseh dušice,
ki majhni svet so zapustili,
angelcem se pridružili.

Tam je sinček, moj otrok,
k sebi vzel ga je sam Bog...
Med angelce ga je postavil,
tam mu mesto je pripravil.

Tam so naših duš pastirji,
župnije naše pionirji.
Po delu trdem so v nebo
šli uživat večnost blaženo.

Tam farani dobri so,
Bogu čast prepevajo.
V cerkev radi so hiteli,
zdaj v nebesih so veseli.

In vernih duš se spomnimo,
v molitvi zanje prosimo:
da iz vic bi se rešile,
z Bogom svetim se združile.

O, da mi bi prav živeli,
zdaj za duše bi skrbeli,
svetniki enkrat srečni bili,
Boga na veke bi slavili!

CHICAGO, Ill. - Pošilja Kazimir Žerdin: Naj se spomnim v dragi Ave Mariji z nekaj besedami svojega nečaka-novomašnika v starem kraju! Saj mnogi prekmurski rojaki poznajo njegovo družino ali celo njega samega in jih bo gotovo zanimalo.

Naš letošnji novomašnik Štefan Žerdin SDB je bil rojen v Žižkih v Prekmurju dne 3. decembra 1922. Bil je tretji otrok in sledilo mu je še osem

bratcev in sestrice, od katerih mu je najmlajši brat Anton sledil v bogoslovje.

Kot mi je sam omenil, je že kmalu v osnovni šoli začel sanjati o gimnaziji. Toda tega si dolgo ni upal razodeti očetu,

je bila šolnina visoka. Pripravljal se je z molitvijo in zmagal. Po sedmih letih je bil sprejet v salezijanski zavod v Veržēju. A fantovo veselje je bilo kratko, saj se je leta 1941. začela vojna: Nemci so razpustili zavod. Štefanu se je posrečilo priti v Ljubljano, kjer je napravil peto gimnazijo. Nato je nadaljeval šolo v M. Soboti, zasedeno po Madžarih. Leta 1942. je zaprosil za sprejem v salezijansko družbo in šel v noviciat daleč na Madžarsko. Po sedmem razredu pa je moral k vojakom, k sreči samo za dva meseca. Umik Madžarov in osvobodjenje leta 1945. je pričakal doma, naslednje leto pa je v Ljubljani maturiral. Vpisal se je na bogoslovno fakulteto, a zopet ga je zmotila vojaščina. Leta 1950. je bil prost, nadaljeval je pot do zaželenega poklica, letos pa ga je Bog poplašal za vztrajnost na dolgi in težki poti: dne 21. oktobra je bil v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku posvečen v duhovnika. Novo mašo je zapel dne 28. oktobra v domači župni cerkvi sv. Križa.

Iz kratkega Štefanovega življenjepisa vidimo, kakšna je pot tega in večine slovenskih novomašnikov zadnjih let. Toliko trpljenja in žrtev, ki pa so blagoslovljene z mnogimi izkušnjami za življenje. Gotovo bo tudi naš Štefan dober pastir ovčic, ki ga čakajo. Mi pa spremljajmo njegove korake z mo-

AVE MARIA KOLEDAR 1952.

... je izšel in ima zanimivo vsebino ter mnogo lepih slik. Posvečen je velikemu rojaku FRIDERIKU BARAGU, o katerem povesta svojo besedo prevzv. škofa ljubljanski in marquetteški. Kako poteka Baragova ZADEVA proglasitve, piše Msgr. J. Zryd, o njegovem APOSTOLSKEM DELU pa Mr. J. Gregorič. P. Odilo ofm nas popelje v zanimivem zgodovinskem članku na SVETO GORO pri Gorici; dalje k FARI SV. JOŽEFA v Leadville, Colo. in med KANADSKE SLOVENCE. S p. Pijem ofm pa bodo bralci romali med PAGO INDIJANCE V ARIZONO. Za MARIJO POMAGAJ nas bosta ogrela Karel Mauser in p. Bazilij ofm z duhovno igro, ki so jo izvajali letos za jubilej na ameriških Brezjah. Brali boste o naših novomašnikih in dveh novih monsignorih, zvedeli boste lemonske romarske dneve za leto 1952. in zadnje naslove slovenskih duhovnikov po širnih Združenih državah.

Koledar stane en dolar.

Pišite zanj na naslov: AVE MARIA PRESS
Box 608, Lemont, Ill.

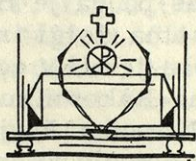

Ali že kaj mislite na božična pisma z voščili? Pri nas jih lahko naročite. Zavitek 18 slovenskih stane en dolar. Enako zavitek z 21 angleškimi božičnimi voščili.

Pišite na naš naslov!

litvijo, ki mu bo pomagala nositi križ, katerega si je s tako ljubeznijo naložil! Bog z njim in Devica Marija!

ZA CESTO - Po \$10: Mr. Mrs. Fidel, Mrs. Mary Kazula; po \$5: Mr. Mrs. Kolenko; po \$4: Mrs. Frances Novak.

ZA BARAGOV DOM - Po \$10: F. Junc, V. & S. Kolenko; po \$8: F. Pirs; po \$5: F. Jalovec, J. Tomsic; po \$2: K. Murato.

DAR LISTU - Po \$10: V. Kmetič; po \$8: K. Kastelic; po \$5: Rev. R. Urbic; po \$2.50: M. Kuhar, F. Svete; po \$1.25: O. Anžic; po \$1: M. Soba, Rev. J. Hafner; po .50¢: L. Krek, F. Bittenc, A. Zorman, A. Cajnar, L. Rupert, K. Lopic; po .25¢: M. Fink, M. Ferkul.

ZA BARAGOVO ZVEZO - Po \$10: Mrs. J. Perko; po \$3: F. McLeod; po \$2: F. Berandt; po \$1: Rev. L. Mihelich, F. Skubic, Rev. A. Merkun, V. Ferkul; po .50¢: F. Koprivnik.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA - Po \$40: M. Martich; po \$20: J. Schwab, F. Xarza, P. Hodnik, J. Pustovrh; po \$10: U. Taucher, J. Smrdel, F. Schwab, M. Levár, Mrs. Sernel, H. Zgajnar, T. Turk, J. Sernel, A. Sernel, M. Fear, M. Zerovnik, F. Mesarich, A. Zorman, A. Svetič, J. Klobuchar, Mrs. Turnsek, D. Lozar, L. Cemazar, P. Cemazar, M. Meznarich, B. Lakotich; po \$1: L. Kalan; po .50¢: M. Safran.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO - Po \$600: N. N.; po \$118.65: Chicazeni - za roze; po \$117: Združena Oltarna Društva iz Clevelanda; po \$50: M. Knaus; po \$20: M. Barbis; po \$6: M. Trobentar, Rt. Rev. J. Judnic, M. Wretchko; po \$5: F. Paulich, T. Terselich, J. Sebot, M. Wretchko; po \$3: K. Pogorelec, J. Habjan; po \$2.50: J. Plut, M. Sadar, S. Kobilly; po \$2: G. Laurich, M. Levár, Mr. Mrs. Udovic; po \$1.50: K. Kapovec; po \$1: A. Novak, M. Povirk, M. Wretchko, J. Burkatt, A. Drolc, R. Serazin, F. Kastigar, L. Kalan, A. Strlekar, F. Gornik, J. Tushar, M. Virant, J. Lustig, M. Kovach, M. Artach, M. Tersar, F. Jerina; po .50¢: M. Stariha, M. Udovic, M. Steblaj, F. Kvaternik, H. Marn.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA LUČKE - Po \$6.50: Tonkli Fam.; po \$5: B. Benedictus, Mrs. Skully, J. Guden, Mrs. F. Petric, M. Oblak, J. Gasparic, N.N., K. Lopic, A. Peček, Mrs. Streidna, Zdruzena Oltarna Društva iz Clevelanda; M. Casserman, M. Kostelic; po \$3.50: Mrs. L. Snyder; po \$3: A. Shircel, M. Peterlin, N.N., A. Krall, M. Novlan, J. Wessel, J. Gosanec, B. Skofic, K. Kostelic, F. Sme, M. Rogel, H. Mirtel, M. Kovach, S. Petrovic, S. Kapsch; po \$2.75: F. Mislaj; po \$2.50: J. Mivec, F. Krasovec, F. Urh; po \$2: M. Gorup, A. Vahcic, A. Smarker, T. Edeck, J. Roberts, L. Cimperman, T. Potokar, M. Bovek, Mrs. Lunder, Mrs. Luzar, N.N., J. Kolenc, Mrs. Zakrajsek, M. Modic, L. Gnidica, T. Martincic, L. Povsek, T. Haklin, F. Kastigar, F. Martincic, M. Morino, J. Novak, J. Sadar, A. Pozar, F. Kastigar, M. Mrslak, K. Lopic; po \$1.90: F. Kodrich; po \$1.50: M. Bespolec, A. Kobal, J. Petek, L. Belaj; po \$1: M. Lavrskic, J. Vidovol, Mrs. Sellak, M. Dercar, M. Centa, J. Brezic, A. Kotchevar, M. Rus, A. Sushman, M. Levar, N.N., J. Korencic, M. Vavpetic, U. Legan, R. Zadnik, L. Zupancic, M. Thoma, J. Mladic, M. Volkar, J. Planinsek, H. Kodolja, J. Belaj, J. Lenaric, A. Zitnik, R. Skiff, M. Verdar, A. Skerl, M. Marincic, Mrs. Sirk, Mrs. Kuznik, M. Oglin, M. Pershe, M. Stark, M. Prisovec, F. Peceelin, J. Smrke, M. Tursich, A. Mozina, M. Brodnic, L. Izanec, M. A. Hochevar, M. Kuhar, M. Marino, F. Borich, M. E. 'z, I. Nakrst, M. Lavtizar, J. Luzar, F. Breskovic, A. Martincic, F. Zakrajsek, J. Verh, Mrs. Klemens, V. Pajk, F. Nosan, Mrs. Vidmar, M. Novak, R. Cimperman, M. Rolich, A. Rolich, Mrs. Pozarelli, Mrs. Strukelj, F. Istinich, J. Godic, Mrs. Sholar, Fam. Gregorach, M. Hribar, Mr. Mrs. J. Zupik, K. Roberts, A. Bencin, Perc Fam., H. Golechnik, A. Peterlin, M. Kostelic, A. Volf, M. Shvab, M. Muc, E. Martincic, M. Kobilca, A. Cukjati, F. Vranicar, Mrs. Trinko, Mr. Mrs. Sebrič, Mrs. Hlabse, G. Laurich, F. Laurich, U. Simonich, F. Marincic, E. Kerzich, J. Spolar, A. Molk, L. Trontel, M. Markovich, F. Klancar, Mr. Mrs. M. Gjura, C. Bucar, M. Knap, A. Andolsek, R. Birk, A. Major, A. Cadonic, A. Derganc, M. Levar, L. Kalan, K. Tostovrsnik, A. Krejacic, Mrs. F. Zakrajsek, Mrs. J. Okoren, M. Stukel, Mrs. A. Zidar, F. Kastigar, K. Kumar, A. Muren, P. Podgornik, L. Samsa, F. Koprivnik, N.N., M. Sivic, M. Mezmarich, A. Zokal, J. Stampfel, M. Kovach, E. Petric, M. Sterbenz, A. Pelcic, R. Verbic, F. Jerina, D. Hudolin, A. Bartol, V. Pogacnik, J. Kaplan, A. Savor, M. Strumbel, M. Morino, A. Jerman; po .50¢: A. Kaplan, K. Jekovich, M. Kroljic, M. Princic, A. Miller, J. Polansek, J. Lipersich, A. Freven, Mr. Draslar, M. Papesh, A. Stazinski, M. Rakun, Mrs. Pevic, M. Safran, M. Petschauer, A. Gole, F. Besak, M. Vrbancic, J. Zaman, M. Znidarsic, R. Gorup, A. Brezanssek, M. Bojc, J. Kuznik, H. Osaben, B. Zagar, A. Peterlin, J. Sasek, F. Merhar, A. Kutnar, P. Vrekar, J. Kocjancic, M. Gorshe, V. Deslic, K. Brodarich, A. Plavec, M. Tesar, A. Intihar, A. Burja, F. Majerle, M. Mrak, T. Lesar, M. Smith, A. Tomsic, J. Ruppe, A. Urich, I. Majnik, J. Logar; po .30¢: S. Podgornik; po .25¢: M. Veselich; po .20¢: M. Madic; po .10¢: M. Hribernik.

ZA SV. MAŠE - Po \$110: V. Kralj; po \$50: W. Mlinarich; po \$45: M. Coleman, Mrs. A. Meserko, N.N., P. Hren, A. Polutnik, Walters Fam., M. Laken; po \$42: M. Petkovic; po \$30: J. Junc, J. Oblak, Odasek Fam.; po \$25: S. Ritlop, Druz. Cepon, P. Toner; po \$20: P. Kokal, E. Koss, Mr. Lozar, K. Bajtz; po \$17: M. A. Hochevar; po \$15: Mrs. Velkovrh; po \$14: J. Zadnik; po \$13: C. Skrinar; po \$12: L. Snyder, M. Verdev; po \$10: Mrs. Slana, A. Nemes, Mrs. Svetic, V. Kralj, M. Petkovic, L. Ravnikar, F. Martincic, A. Skufca, M. Kaluza, Mrs. Nemgar, Zdruzena Oltarna Društva iz Clevelanda, J. Demsar, A. Stark, M. Zupancic, J. Ebert, Mr. Mrs. A. Marolt, M. Mikolic, J. Grm, Mrs. M. Kelhar, N.N., M. Pecek, M. Skubic, M. Lupsina, J. Repar, J. Valencic, A. Unetich; po \$9:

J. Zaplata; po \$8: F. Cerar, M. Ergen, M. Verdev, M. Prah, J. Mushak; po \$7.50: F. Marincic, Mr. J. Jelesnich; po \$7: A. Kremesec, H. Juric; po \$6.50: S. Gainer, Mrs. J. Sechnik, J. Ravnikar, Mrs. L. Cemazar; po \$6: F. Macerol, F. Kastigar, A. Drassler, B. Benedictus, M. Kraker, Mr. Cebasek, A. Zokal; po \$5: A. Jeglic, F. Kasun, N.N., V. & S. Kolenko, M. Draz, F. Mislaj, J. Tomsic, F. Natnik, J. Eradac, Mrs. Fidel, Mrs. J. Makse, K. Kucic, A. Pozar, Mrs. A. Zidar, Mrs. M. Kavcic, Mrs. G. C. Smith, A. Kolbezen, Mr. Mrs. W. Braun, J. Petrinja, L. Martincic, K. Eppich, Mrs. A. Hochevar, M. Smole, J. Salmich, L. Gery, M. Piltaver, M. Janz, Mr. Mrs. Poljak, A. Rangus, M. Povirk, Mrs. L. Hoge, J. Planinsek, R. Klemencic, J. Atzenbach, M. Kremesic, A. Jeglic, J. Zgonc, M. Svetic, A. Hochevar, A. Rakovec, J. Mihelic, A. Marinshek, Mr. Mrs. Babic, Mr. Mrs. Jalovec, J. Kovac, F. Kodrich, A. Voje, T. Bambrick, F. Paulich, K. Mrkolja, Mrs. Bostnar, F. Ponikvar, J. Leksan, C. Gregorcic, Dr. sv. Mohorja, M. Spenko, A. Zugich, H. Balazic, G. Masel, J. Petrina, C. Fischer, T. Erlach, Mrs. Kovacic, M. Frank, M. Swilpas; po \$4: M. Oblak, F. Turk, U. Simonich, A. Povsic, F. Klancar, F. Vovk, T. Umek, C. Bucar, F. Laken, Mrs. Hlabse, J. Jarc, M. Sivic, V. Dolinar, T. Karger, J. Kocjancic, A. Novak, M. Vidic; po \$3.50: F. Lovsin; po \$3: A. Bartol, V. Pogacnik, M. Jugovich, A. Prudich, K. Kumar, F. Platnar, F. Majerle, A. Glavic, P. Chuchik, Mrs. M. Koren, Mrs. F. Rolich, Mrs. M. Vastalo, J. Mravintz, F. Brezovar, J. Glivar, Mrs. A. Mech, M. Svete, J. Resman, R. Pangersic, A. Florijan, M. Trobentar, E. Slemenda, U. Budic, K. Jezierny, A. Fink, A. Zokal, M. Sterk, M. Ponikvar, G. Laurich; po \$2.50: J. Tancik, V. Deslic, J. Bradac; po \$2: Mrs. M. Osterman, M. Sterk, P. Music, Mrs. J. Kaplan, J. Skorenshek, Mrs. J. Janezich, Mrs. A. Jesenovec, J. Sraj, M. Kerzich, M. Seitz, Mrs. Lustig, F. Fink, E. Petric, A. Stupnik, Mrs. J. Okoren, Mrs. J. Habjan, Mrs. F. Marolt, J. Habjan, H. Peternel, C. Klancar, A. Volovlek, M. Bizjak, Mrs. C. Tolasse, A. Zadnik, F. Kravcar, F. Laken, F. Russ, Mr. Mrs. M. Gjura, J. Cankar, A. Derganc, Mrs. Pizic, Dr. & Mrs. Jamoha, L. Trontel, M. Smith, J. Prebil, T. Terselic, M. Spehar, F. Ulchar, J. M. Poje, M. Rebek, K. Zerdin, Mrs. A. Lokanc, M. Petric, T. Balazic, J. Cerar, V. Znidarsic, J. Nemanich, V. Sterle, K. Popovich, K. Sustar, A. Sute, E. Klun, K. Persa, Mr. Mrs. J. Spreitzer, A. Kobe, Mr. Mrs. J. Kos, E. Petric, M. Stout, A. Gornik, F. Penko, M. Wretchko, Mr. Russ, F. Kastigar, M. Plecnik, J. Stampfel, M. Krznaric, T. Terselic, Mrs. Serpitis, Mrs. Skully, A. Pucel, M. Hochevar, M. Klimcak, J. Sever, A. Zorman, M. Praznik, J. Tomazin, M. Spehar, F. Kregar, A. Skerl, A. Zitnik, J. Lenaric, Mrs. Fraus, J. Kirn, Mrs. L. uzar, J. Cesar, L. Rasp; po \$1.50: M. Plut, Mrs. F. Dropp, M. Kovach, B. Sedmak, F. Zagar, A. Winter, Mrs. A. Ancelj, A. Tomsic, M. Stukel, A. Nemgar, J. Sedmak, J. Poje, M. Bozich, M. Sraj; po \$1: J. Bozic, J. Rock, G. Jenko, T. Kozal, M. Praznik, M. Krznarich, A. Lorber, F. Laken, J. Lozar, M. Martelj, A. Korsak, H. Bizjak, J. Pauc, J. Pauc, J. Kobal, Ambrose Fam., A. Sternisha, J. Burgar, F. Mavec, Androjna Fam., B. Sajovic, E. Kerzich, M. Aster, M. Juratovac, M. Koncar, Mrs. J. Pistotnik, R. Skufca, A. Plavec, R. Kotar, T. Banich, J. Hocevar, Mrs. Govednik, T. Zlogar, Mrs. Pucelj, A. Venedig, J. Hocevar, J. Justin, J. Pintar, A. Cajnar, A. Urick, I. Majnich, J. Logar, L. Kalan, F. Kavc, J. Spolar, F. Blatnik, J. Repar, T. Urbiba, Mrs. F. Kvaternik, A. Strlekar, J. Tushar, M. Ulmer, C. Klancar, J. Velkovrh, N.N., A. Muren, M. Tavcar, Mrs. L. Samsa, J. Pazel, M. Gostic, M. Pike, H. Sushko, J. Adamich, Mrs. T. R. Sulzer, M. Tersar, M. Kajfez, Mrs. Ambrose, Mrs. J. Glivar, A. Mrkonich, M. Kette, B. Prus, M. Zore, M. Strumbel, St. Peter & Paul Rectory, S. Malaker, I. Filipic.

MATH IVANETIC 9 52
1034 PARK AVE
NO. CHICAGO, ILL

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIZNICA

DS

II 48 132 1951

996530225,11

COBISS

*Bi se
pridružila?...*

Slovenske šolske sestre tretjega reda svetega Frančiška imajo na prijaznem Asiškem gričku v Lemontu svojo glavno ameriško postojanko. Tu oskrbujejo tudi High School in noviciat.

Te morda veseli tiho življenje molitve in dela? Piši na spodnji naslov po podrobnejša pojasnila!

The Slovene school sisters of the Third Order of St. Francis have their American motherhouse amid pleasant surroundings at Mount Assisi, Lemont. Here they train girls in their high school and in novitiate.

Do you wish to join these sisters and these Brides of Christ in a quiet life of prayer and work? For further information write to:

Sister Superior
Mount Assisi Convent
Lemont, Illinois

**Dekleta
slovenskih
staršev!**